

Stephani Hagy
de Felső Brück

RMK I.

1314/a.

(Hidny, a végén
kb. két lev., a
245. laptól kezd
ve.)

MAGYAR
RITHMUSOK.
AVAGY
VERSEK,

Melleyeket irt Nemzetes
BENYICZKI PETER
Szentelt Vitéz.

Első Részé szép Isteni dicsi-
reket, és penitencia tarraf-
ra indító énekeket foglal
magában.

Második közönséges Magyar
példa beszédek szep
oktatással.

DEBRECZENBEN.

TÖLTESI ISTVAN. 1684

A' KEGYES

Olvasóhoz.

HOgy ezeket a' Magyar
Verseket ki-nyomtat-
tattam, oka ez : hogy meg-
akartam mutatni, hogy ha
Ember szintén lokat nem
tanúlt, és Iskolákban nem
járt is, ha fokat Deákul nem
tud-is, *privato studio* csak a'
munkát, és olvasáft ne restel-
lye, lok hasznos dolgokat
cselekedhetik, a' mint sze-
gény BENYICZKI PETER
Uram. Meg-vallom hogy
által olvasván néhol valami

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR

B Növedéknapló

195

84

536

87

*correcti*ót töttem benne, de
nem fokat. Kérem a' Ke-
resztyén Olvasót vegye jó
neven, és élyen maga lelké-
nek és másoknak-is lelki ja-
vára véle. Nagy Szombat-
ban 1664 Esztendőben.

BARTOK ISTVAN;
Esstergami Vicarius.

ISTE-

ISTENI
DICSERETEK.

REGGELI ENEK.

MInden nap vig-kedvel,
Ep s' jó egészleggel,
Hogy almombul serkenteszsz,
(Legy áldot Istenem,)
(Nem nézed érdemem)
S' ennyi fok jókkal éllesteszsz,
Nem hivalkodásra,
De hálá-adásra,
Oránként-is segiteszsz.
Továbbra-is segits,
S' kegyelmeddel épits,
Hogy az én hivatalom.

Szent kezedből jöjjön,
 S' idvesteges légyen,
 Es csak néked szolgállyon,
 Minden gondolatom
 Gazdag, szegény voltom,
 Tegedet magotztalloyon.
 Gerjezd-fel szívemet,
 Sirassam bűnömöt,
 Adgy vizet szemeimnek.
 Ne örvendgyek másón,
 Hanem szível azon
 A' mi tetízik kedvednek,
 Eitem jobbúllyon,
 S' téged szívűl áldgyon,
 Hadd ellyek Felfégednek.
 Adgy vigyázó szívet,
 Ahitatos lelket,
 Ne legyek hivalkodó,
 Nevedért szenvedést,
 El-tűrjek s' üldözést,
 Ne legyek káromkodó,
 Légyek engedelmes,
 Szelid s' békefegyes,

Ne legyek zúgolódó.
 Tégy alázatosá,
 S' minden jóra gyorsá,
 Minden fáradság nélkül,
 Remények te benned,
 S' rettegjek előtted,
 Ketségben efsz kívül,
 Légyek hálá-adó,
 Es abban állandó,
 S' nem változó ok nélkül.
 Legyek szorgalmatos,
 Ahoz olyan okos
 Csak téged keresselek,
 Előtted igazult,
 Es olly jól meg-tanult
 Hogy téged iszereffelek,
 Ne legyek tobzodo,
 Másén ragadozo,
 Hanem téged félyyelek.
 Senki te kivüled,
 Avagy te ellened,
 Ne légyen bizodalomom,
 Kevéllig ne birjon,
 A 4 ösvénye-

öfvényeden járjon,
 Lépésem s' minden nyomom,
 Adgy olyan értelmet,
 Ismérjen tégedet,
 Es add-meg bódogságom.
 Aldgy-meg egészleggel,
 Es annyi értékkel,
 Melly lelkem ne veszeffé,
 De te ízegényidnek,
 S' a' szükölködőknek,
 Elegedendő élése,
 Az én hajlékomból,
 Es ajándékidból,
 Ne légyen éhezése.
 Fölvénység el-hadgyon,
 De szívem buzduillyon,
 S' tegye akarodat,
 Barátomnak kárán,
 Sebén s' jajgatásán,
 Kövessém hagyáfodat,
 Samaritanussal,
 S' nem a' Lévitával,
 Kössém rá olajodat.

Ez egynehány versel,
 Sovány könyörgéssel,
 Szent nevedet tisztelnem,
 Illy gyarló fergeske,
 s' hideg vett legyecske,
 Felfegedet keresném,
 De nincs éröm arra,
 Juthatlak illy jókra,
 S' magamtul el-érhetném.

*Mas mindennapi könyörgése
 a' Léleknek.*

Mindennap jó reggel,
 Serényen s' jó kedvel,
 Hogy te hozzád fel-kelleyek,
 Ur Isten vig szivet,
 S' hálá-adó lelket
 Adgy, hogy kedvedre éllyek,
 Mindenben féllyelek,
 S' igen szerezselek,
 Rút bünt hogy el-kerüllyek.
 Az én hivatalom,

Kiben ma foglalom
 Magam, légyen szerezés,
 Te nevedben kezdem;
 Ki kezdeből véfzem,
 Engedd hogy idvéfleges,
 Légyen becsülletes,
 Szivem tökelletes,
 Mert az igen füzükfeges.
 Testem gyarló voíta,
 Sok undok bün folyta
 Miatt, igen erőtlen;
 Kiért ugyan most-is
 Nem igazult, s' hamis
 Vagyok, s' mind engedetlen,
 Ne nézzed vétkemet,
 Hogy könyörgésemet
 Ne fogadgyad kedvetlen.
 Tarts-meg jo-kedvedet,
 S' gond-vifelefedet,
 Mind végig óltalmamra,
 S' az mit kegyelmedbül
 Adtál erőm kívül,
 Légyen az lelki jómra,

Te tisztellegednek,
 S' a' füzükfödöknek,
 Elégfleges hafznokra.
 Te telleged nélkül,
 Kicsinfegem el-dül,
 Tantorog s' vefzekedik,
 Tökelleres szivet,
 Adgy fzelidet s' hivet,
 Mert a' nélkül el-esik,
 Segits fzegényidet,
 Kéri fzent nevedet,
 Mert avval erőfödik.
 Minden éktelenfeg,
 S' rút telhetetlenfeg
 El-távozzek én tolem,
 Ne birjon gyüföfleg,
 Se gonofz fofvényfeg,
 Vefzfzen gonofz elölem,
 Legyek könyörölö,
 S' minden bün öldöklö
 Mennyen jo hir felölem.
 Adgy jo egéfseget,
 S' lelki csendéfseget,

Véghetetlen kegyelmet,
 Távozzék az ördög,
 Mint ocsmánságos dög,
 Minden veszély szerzéssel,
 Ne kényszerse lelkem,
 S' vesztegelessé szívem,
 Semmi füzemteleniséggel.
 Maradgyon áldáfod
 Rajtam, hogy szálláfod
 Légyen tisztá, szolgádnál,
 Őrizzen felelmed,
 Birjon segedelmed,
 S' kövessén szent malasztal,
 Légyen kedves őztön,
 Hozzad ki fel-költsön,
 Minden nap vigyázással.
 Hogy mind a' mit kívánsz,
 Vagy penig igen báníz
 Abban magam úgy tartsam,
 Semminémű bűnnel
 S' gyűlölt rút szeplővel
 Lelkem ne undokitsam,
 Te nagy haragodat,

S' bocsá

S' bocsfzú-állásodat,
 Rajtam kiért ne lássam.
 Kiért e' testi jó,
 S' lelki jokkal folyó
 Légyen nagy dicsirettel,
 S' avval kincset gyűjtsek
 S' néked hasznót vigyek
 S' élttek tisztá étlettel,
 Légyek meg-igazult,
 Okos es meg-tanult
 Jó magam viseléssel.
 Hogy mikor e' testet
 Velem le-vetteted
 Te szent akaratodbúl,
 Minden bűneimbúl
 S' kinszenvedésedbúl,
 Tisztúllak undokságbúl,
 Visely szent kezeden
 Hogy úgy kegyelmedben
 Légyek Felféged körül.

Magával való Lelki szám-
vetés.

A 7

Köszik.

Kösziklátúl fajzott
 Sarkány tején hizott
 El-fajúlt kemény szívem,
 Micsoda szédített,
 És meg-részegített
 Hogy nem szanod bús fejem,
 Vagyoné értelmed
 Vagy csak keménylőged
 Akartál vesztetd lelkem.
 Mi reménység táplál?
 Ezennel más talál
 Mert vagy hamu és csak por,
 Szörnyű számvetésre,
 S' kemény itiletre
 Ha tégedet hoz a' for,
 Kit bantottál gyakran,
 Mint nezheted bátran
 S' hová rejtezel akkor.
 Hivalkodásidről,
 S' trágár szavaidról
 Kit mondatott veled bor,
 Éktelen eletről,

S' buja

S' buja tekintetről
 Kit cselekedtélt sokszor,
 De mint adhatfz számot,
 Kérnek tölled vámot
 Inség akkor réád forr!
 Hamis gondolatid,
 S' rút botrankozásid
 Hidgyed fel-vadnak róva,
 Sok káromkodásid
 S' csalárd vadolásid
 Kéfszen allanak írva,
 Tobzódó életed
 És csel csap becséded
 Elődben léfszen rakva.
 Még azt-is meg mérik
 S' tölled izamban kerik
 Mennyit léptél hijában.
 Mint adtal tanácsot
 És miben hibázott
 S' kiket ejtettel kárban,
 Hany izempillantásod
 Csabított mást, szájad?
 Hidgyed nem marad abban.

Mind

Mind enyi iok vétkem,
 Furdal s' gonosz férgem
 Vádol engem szüntelen.
 Nem mondgya életre
 Hanem ítéletre,
 Méltó úgy mond a' tüzre.
 Jaj s' hová légyek már,
 Kit veszedelem vár
 Mert nem szolgáltam hiven!

Ah Szenteknek szente!
 Aron szép veszfzeje!
 Ki ad vizet szememnek?
 Hogy bűnöm tirassám,
 S' vetkem meg-valhassám,
 Ki ad erőt nyelvemnek?
 Ne bánd hogy ha szóllok,
 S' kegyelmet találok
 Nálad bűnös lelkemnek.

Hogy kereftfán fűgtél,
 Es szomjan epedtél
 Akkor de mit kívántál.
 Mit szertetet főzött?
 Hogy ily kinra ejtett

Akkor

Akkor de mit gondoltál.
 Bizony nem ezűltet
 Arany és gyöngy levét
 Akkoron ohajtottál,
 Ertem szomjuhoztál,
 Ertem ként vallottál,
 Ertem mindent szenvedtél,
 Erettem meg-holtál,
 Ismét tel-támadtál,
 Hogy életre vihetnél.
 Oh áldot szertetet!
 Vérrrel fested földet,
 Hogy engemet éltetnél.
 Nincsen a' fűvekben,
 S' kövek erejében
 Orvossága lelkemnek,
 Nincsen a' vizekben,
 Forró hév fordókben
 Tisztulása bűnömnek,
 Hanem Christus sebe
 Csak véres fordóje,
 S' gyógyítója sebemnek.
 Iffuságom vétket,

Szabad

Szabad kényén eltét,
 Ismervén, kesergetem,
 Mert rút feredőjében
 Mint virágos kertben
 Szánt/izándékkal hevertem,
 Ez kis könyörgéssel,
 S' alázatos szível
 Istenemet kérleltem.

*Töredelemmel könyörgéshez
 való készülés.*

K áltok mig élek
 Bűnômből fel-kelek,
 S' im kegyelemért megyek,
 Oh gazdag kegyelmű
 S' nagy irgalmas kedvű
 Isten hozzád fietek.
 Vétkemet ismerem
 S' haragod, kérlelem
 Hogy még kedvedben legyek.
 Kelly-fel azért telkem,
 S' rút kétfeget ízivem

Tölled

Tölled immár megszűze vels;
 Vidámulásodért
 S' igazulásodért
 Bôv engeszteléist keress,
 Christus érdemével
 Erôt ad, az kívül
 Minden bűnt róllad el-vefs,
 A' magas egekkel
 Bir e' fzeles földel,
 S' minden tejedelmekkel,
 Kinek nagy erejét,
 Rettegem vészízej, t
 Múltó meg-rémüléssel,
 Mert fel-hatott vétkem,
 Szapora eietem
 Artalmas ingerléssel,
 Kiért nyilván értem,
 Az mi méltán nekem
 Lehet azért jutalmom,
 De lágyitd-meg ízivem,
 Uram kedved vegyem,
 Sok bűnômet firaflam,
 Mostan-fájdalommal

Es végre

Es végre fok kénna
Azokat ne jajgassam.

Könyörű én rajtam
Kárhozott hoztam
Temérdek utálással,

Fordítsd rám orzádat
Szánd gyarló Szolgádat
Erősítsd Szent Lelkeddel.

Testem túnyaságát,
Vakmerő rutságát
Ne bünteld méltó kárral:

Régi kisértetnek
S' ereje éltetnek
Ne hozzon már töb vesztélyt,
Ne számláld vétkenet,

Ezer életimet,
Kiben te ellened élt.

Sok csélcsapásokkal,
S' trágár tréfálással
Buján gyakran kit beszélt,

Irgalmafságodbul
Sok undokságimbul
Mosogasson szent véred,

Könnyű

Könnyű meg-jobbitnod
Hozzad fordítanod
Mert azt maftol nem kéred,

Isteni erődöt
S' drága kegyelmedet
Te magadtul el-éred.
Ne hadgy hát magamnak;
Tefti partolátnak
Akarmi idejében.

Te oltalmad nélkül,
Mert hamar el-merül
Ísmét gonosz bűnökben.

Támogasd férgedet,
S' rémült ízegényedet
Ne efsék kisfélségben,
Büntetéfed terhet,

S' annak keménységét
Nehéz ugyan fel-vennem.

De mint kicsinségem,
Szenvedheti testem
Magamat nem kéméllem,

Légyen reménségem
Kegyelemmel nékem

S' ne

S' ne hadgy meg szegynülnem:

Vigasztaly mindenben

Ez gyarló életben

Maradgyak-meg hivségben.

Erőm felett ne hadgy,

Ki hatalmas Ur vagy,

S' borulnom kifirtetben,

Irgalmas vezérem

Légy, hogy ellenségem

Ne ejtsen les törében.

*Pœnitentiára indúlt szív-
nek könyörgése.*

H Atalmas Istenfég,
S' méltóságos Felfég

Ki lakol az egekben,

Rád néz könyves szemem

Szorongat inségem

S' jutottam rettegésben,

Mert szivem el-fajult

S' rut vetkekben borult

Ne hadgy esnem kétségben.

Nem

Nem tudom mit tegyek

S' hova bujjak mennyek

El-ör mindenütt karod,

Ektelen életért

Sok bozizú-üzéfért

Fel-talál te haragod,

Ha aízizu koroján

S' el-hervadt virágján

Nem könyörül jo-voltod.

Igaz hogy vétettem,

Sok bünt füztem s' nyeltem

Jartam ellened Uram,

Mert gyarłosagomtul,

Sátán hálojátul

En magamat nem ottam,

De littenégedet,

S' Hármasszemélyedet

Ugyan szivbül imádtam,

Az Achab bálványát,

S' Jeroboám borját,

Segítségül nem hittam,

Fa, kü, ércz, Istennek,

Az Dágon ördögnek

Soha

Soha én nem áldoztam,
 Erőtlenfégemből,
 Nem vak-merősegből,
 Bűn álmában haraptam.

Tiszta ítéleted,
 S' igaz büntetésed,
 Vethet Uram pokolra,
 Atyaim rutsága,
 S' magam gonofsága,
 Méltán ejt kárhozatra,
 De avval el nem vész
 Irgalmad, hogy ha néz
 Szél kergette pelyvadra.

Adámot, és Evát,
 Hogy ették az almát,
 El nem vesztéd azonnal,
 Kaint vér-ontásért,
 S' első gyilkosságért,
 Meg-fedded csak haraggal,
 Saulust-is útyában,
 S' forro haragjában
 Büntetésed csak vaksággal.
 Könyörülly rajtam-is

Mullyon

Mullyon haragod is,
 Hadd dicsérjen életem,
 Ne nyutsd ki karodat,
 S' tedd-le ostorodat,
 Ne büntessed érdemem:

A' mig éltem csekély,
 Ne talállyon veszély
 Ne kárhozzék-el lelkem.
 Lám kereszt-fán csüggő,

S' veled edgyütt függő
 Tolváj esék kedvedben,
 Edgy toháfkodásért,
 S' végső könyörgésért
 Fogadád kegyelmedben
 Ki tölled-is nem félt,
 S' világ-is megítélt
 Hozád ismértevedben.

Uram születeded,
 S' munkás epeféged
 De vallyon s' kinek használt
 Véres veritéked,
 S' ennyi fzenvedésed,
 Reménfeggel kit táplál?

B

Poklok-

Poklokra szálláford,
 Es fel-támadáford
 Bünöft keres, és talál.
 Oh áldott J E S U S O M!
 Edes áldozatom!
 Ne hadgy bünömben vesznem,
 Hitet, szereterett,
 S' erős reménséget
 Teremts ujjonnan bennem,
 Sok kínfzenvedéfed,
 S' Atyádnál érdemed
 Használlyon kerlek nékem.

*Más azon töredelmességgel
 való könyörgés.*

V Edd eszedben szívem,
 Hmérd kicsinysegem
 S' meg-gondollyad mivoltod,
 Eltem gyenge üveg,
 S' viz buborék süveg,
 Mulik óránként napod.
 Elmém bujdos, lézzeng,

Eltem

Eltem hervad s' tetreng,
 Hogy közel szám adáford.
 Könyvem mint viz árad,
 S' minden tagom lankad,
 Kétséggel foly reményem,
 Hogy eltem fessletség,
 Idveffégem kétség
 S' csügg czérna szálon lelkem.
 Mint merjem kezdeni,
 S' kegyelmedet kérni,
 Bátran tölled Istenem?
 Mert ha meg-gondolom,
 Vagyok agyag halom,
 S' föld szennyéből való por:
 öt érzékenységem:
 Veszttette éplégem,
 Rontott ördögi tábor,
 Még-is fok haragra,
 Ki vagy egek Ura
 Inditottalak fokszor,
 Holott az Angyalok,
 S' Mennyei szent Karok
 Tisztelnék retteggéssel,

Koronázott füzek,
 S' bódogult seregek
 Néznek nagy rettegéssel:
 Tenger haborodik,
 Föld, s' ég ingadozik
 Előtted izórnyúséggel.
 Télben posvány ízúnyog,
 S' dongó legy sem bolyog
 El-bujnak reves fában,
 Csak a' terméshettől,
 S' mulando időtől
 Félnek ártatlanságban.
 Hát én mint rejtkezem,
 S' hogy bűnöm fedezzem,
 Ki vagyok nagy átokban?
 Mert én mind ezeknél
 Ocsmányb a' legyenél
 Vagyok, gyarlóságomból
 Épségből vétkezett
 Sok bűnnel fertőzött
 Vagyok indulatimból,
 Ki nem merek nézni
 Hová tudgyak bújni

Ha üldösz haragodból?
 Régen Choré s' Dáthán,
 Ha karhozott méltán,
 Feddődven csak Mósesre,
 Jaj nekem, kit izűkség
 Szorongat fok inség,
 Mint állyak itiletre?
 Mert én teremtőmet,
 Bántván Istenemet,
 Méltó vagyok a' tűzre!
 Csak ez reménségem,
 Meg-esküdtél nekem,
 Hogy nem örűlök vesztemen,
 Csak hogy szerezfelek,
 Es téged fellyelek
 Rézkes léfzek véredben,
 Ha te nem biztatnál,
 S' illy szókkal nem szólnál.
 Bizony esném kétségben.
 Ne veszfzek bűnömbe
 Im Uram elődben
 Terjesztem vétkeimet,
 Itt fujtold és égeid.

S' álnokságom üldözd,
 S' ostorozzad testemet,
 Csak hogy holtom után
 Nézhessélek méltán,
 S' fogadd hozzád lelkemet.

*Még is más azon töredelmes-
 séggel való könyörgés.*

J Aj fülem csendülő,
 Mint réz tárgy pendülő
 S' rettentő hirem jutott!
 Szivemett rút féreg,
 Ragja mint a' méreg
 Melly épségemben rontott,
 A' fok bűn vádolás,
 Ez a' lelki romlás
 Minden jóktúl meg-fosztott,
 Ördögi kifűtés,
 S' gonosz ok keresés
 Miatt, szintén bodúltam,
 Reménységem fogyott,
 S' kétségem rám omlott,

S' ár-

S' árvaságra szorultam!
 Mint viz jeges zajja,
 Hogy pártott izaggattya
 En-is ollyá jutottam.
 Mint bagoly odúban
 Rejtezem kunnyóban,
 Rettegek álomtul-is,
 Ha valami zördül,
 Minden tagom pészdül
 Félek árnyékomtul-is,
 Mint ha föld el-nyelne;
 S' tenger habja verne,
 Tebolyodom szélrűl-is,
 Gondolátom kever
 Mint edgy habzo tenger,
 Csak nyavalog életem.
 Elmem komorodott,
 S' lelkem szomorodott,
 Mert jól érzi el-estem,
 Rothatt fekélyekkel,
 S' fene ötte sebbel
 Rakva szivem, és testem,
 Lám Uram a' pusztán,

B 4

Réz

Réz kigyó kereftfán
 Sok beteget gyógyított,
 A' Móyses vezízeje,
 Szentek térd kötője,
 Mennyi embert meg-tartott,
 Soknak csak árnyékja,
 Szenteidnek rongya
 Sokat életre hozott.
 Hát ki azt fundáltad,
 S' világot alkottad
 Mit nem cselekedhetel!
 Holtakat élelvezthet,
 S' eleven el-vezthet
 Mely poklokra-is vethet,
 Viláztog életre,
 SMennyei örökre
 Hozzád teröket vihet.
 Te vagy az igaz út
 Csak te általad jut
 Minden a' bódogságra,
 Intézd lépésumet,
 Tudgyam övenyidet,
 Ne mennyek az halálra;

Nállad

Nállad nélkül femmi,
 Minden indulvefzni,
 Eshetik kárhozatra.
 De mit cselekedgyem,
 S' kedved miként nyerjem,
 S' kedvedben mi ejthetne?
 Szivemet lámpásul,
 S' véretem olajul
 Egetnem, ha lehetne;
 Adnám szerelmedért,
 S' áldoznám vétkemért,
 Csak kedved segitene!
 Barmok áldozattya,
 Azok füst illattya
 Tudom nem kell tenéked,
 Mert ha az kellene,
 Bocsúlne s' tisztelne,
 Szivem azzal-is téged,
 Te ajándekidból,
 S' marhám javaiból,
 Tűzre raknám előtted.
 Ez füstölgő csepűt,
 Mint gazdag meh köpűt

B 5

B 5

Bé-mutatnám jó kedvel,
 Tudom nézsz szándékra
 Nem az ajándékra,
 Látod ki-van mi szíved:
 Mert hozzád téröket,
 S' kegyelem kérőket,
 Nem kergeted el-tölled.
 Ne nézd gyarlóságom,
 Im látod szándékom,
 Téged keresni indúlt,
 Ne veszed, ne büntesd,
 Erdemem ne kergesd
 Lám előtted le-borult,
 Széltül hányattatott,
 Bűnnel rútittatott
 Fejem látod rád szorult.

*Istenhez való esedezéssel ke-
 gyelem keres.*

OH te boldogságnak,
 S' minden jók árjának
 Kút feje, nagy Iltenség!

Látod

Látod el-rutultam,
 Büntül el-bádogyattam,
 Szorongat nehéz inség,
 Legy kegyelmes nekem,
 Noha nem érdemlem,
 Ne rongállyon rút kétség!
 Bizzek reménységem,
 Ne rettegjen szívem
 Vakmerő dolgaiért,
 Te kívülled földre,
 Hogy idegen földre
 Ment, testi szabadságért,
 Szépsége hol veszett,
 S' romlása érkezett
 Sok veszedelmekre ért.
 Oh te bő kegyelmi,
 S' kegyes segedelmi
 Ur te hozzád kiáltok!
 Ne hadgy, kit fok rutság
 Rutitott hamiság
 S' környekezett fok átok,
 Szidalom, gyűlölség,
 Kárhozatt, s' kissebség,

B 6

Ked:

Kedvet hát mint várhatok?

Nehéz tufakodnom,
S' könnyebb tántorodnom
Mert a' test rest s' nyavalyas,

Az ösztön ingerlő,
Párt-útó, s' érz vesztő,
Erőtlen a' vigyázás,

Ki miatt fzemérem
Lélek körül terem,
Es szomorú rutulás.

Kinek dögös mérge,
Foly több esetekre,

Gyakran hízeltkedéssel,
Mellé gonoszokot,

Hord rút gondolatott,
A' testnek kényóséggel,

Kinek ha meg-hajol,
Szokás lesz; s' nem gondol
Ugy kedve e' szégyennel.

Illyen a' nyavalya,
Felséged jól láttya

Ki gyarlóságunk birja,
Nincs kivülled erő.

Mia

Minden csak veizendő
Világot az ki lakja.

Te tölled egyedül
Mennyei élet gyúl,
Ha te gondod táplállya.

Nyíld ki hát kedvedet,
S' bocsáld Szent Lelkedet,
Te el-vetett férgedre,

Tegyen már velem jót,
Tartsa e' sziv hajót,
Ne jussón vég veszélyre.

Te ellened való
Szidalmas, és gyarló
Szokott sötétségére,

Szivet töredelmest,
Eletet fzemermest,
Adgy irgalmaságodbúl,

Lelkem meg-vidullyon,
S' bűnre ne bódullyon,
Akar mi nyalánk okbul.

Mindenekben félyen,
S' szeressen, s' tiszteljen
Tőled vótt gazdag jókbúl.

B 7.

Se

Segítséged készen
 Légyen, ki őrizzen
 Minden kifizetiben,
 Erőt a' tunya test
 Ki gonoszra gerjeszt,
 Ne vegyen semmiképpen,
 Hogy valami vakság,
 S' ördögi csalárdság
 Ne vigyen több vesztélyben.
 Szentely te magadnak,
 S' irgalmatságodnak
 Előbbi hívségere,
 Hozzám kegyelmes légy,
 Boszszút róllam el-végý
 Ne nézz éltém vétkére,
 Nagy gyarlóságomból
 Esett vagy szándékból
 Undok ingerléfimre.
 A' te Szent Lelkedett
 Ha nállam marasztod,
 Nem leszek sötétségben,
 Minden veszedelem
 Ellen, meg-tart engem

Kegyes tisztá életben,
 Hogy méltatlan voltom
 Vigan lássam holtom
 Utan, a' dicsőségben.

*Az el-hagyott állapotban
 maga vigasztalása.*

MIt háborgatz lelkem,
 S' mit támadsz ellenem,
 Rontod szívem kétséggel?
 Nem rövidült keze,
 Teremtőd ereje,
 Jün majdan segetséggel,
 Be tölti szűkséged,
 S' rontya ellenséged
 Meg-ílméred ezennel.
 Türed csak csendességgel,
 S' fogadgyad örömmel
 Bús lelkem banatidar,
 Mert nem történetből,
 Hanem érdemedből
 Erzed most fajdalmidat,

Mint arany a' tűzben
Tisztály büntetésben,
Hogy vehesd jutalmidatt.
Zugolódó ne légy,

Kemenyb ostrom ne vegy
Mert Uraddal van dolgod.

Ki nézi sziveket,
Visgállya veséket
S' úgy adatik csak foldod,
Az mint találhatik,

Fontban úgy meritik
Te alázatoiságod.

Sőt áldgyad oránként
Hogy gyarlóságodként
Próba alá-is vetett,

Hogy tüzes menykővel,
S' pokolbéli tüzze
Haragjában nem veztett,
Mert kicsiny hévséggel,
S' kissébb szeretettel
Rettegted teremtetet.

Mennyit hívott fokszor,
Látvan vagy hamu, s' por,

Mu-

Mutatván kegyesleget,
Akaratos elted
S' kényén járó lépted
Nem ismérven kegyelmét,

Pokolbéli hályog
S' ördögi rút tályog
Rontván szived felelmét.

Noha rút irigység,
Es urált kényeség
Rajtad el-hatalmazott,

Jóra való restség,
S' gonoszra feleltés
Akarattyára hajtott,

Tétovazó kétség,
Szemtelen gyűlöllég
Ertelmedben vakított,

Ne essél kétségben,
Legy jó reménységben
Fel-kél kedvedre napod,

Noha csapkod ostrom,
Mint a' tövis bokor,
Mutatván gyarlóságod,

Csak ismerd-meg Urad.

Es

Es alázd-meg magad
 Jóra fordúl bánatod.
 Várom es ohajtom
 S' epedve kiáltom
 Azért Uram Sz. Lelked,
 Mint a' fovány földett,
 Engem afzszá fűvet
 Hogy élészzen harmatod.
 Csak lelkemre tekints,
 S' büncimből tisztíts
 Bár ne adgy Uraságot,
 Szánnyad ocsmany férged,
 A' ki szivből téged
 Mostan kérlelni akar.
 Látod nagy ohajtva,
 Es szíve szakadva,
 Ajtódon zörget s' vakar,
 Rá bizott girából,
 S' néki adott jókból,
 Talám még hasznót takar.

*Könyörgés hogy Isten Segény-
 ségben ne hagyjon.*

Busult

Busult életemnek,
 Szomorú szívemnek
 Bóldog gyönyörűsége,
 Feliéges Ur Isten,
 Ki vagy mindenkiben,
 Lelkemnek édessege,
 Kifedd s' el-hagyatott
 Te reád maradt
 Fejem minden szűksége,
 Elötted im azért,
 A' te kegyelmedért
 Ohajt lelkem s' kesereg,
 Gondviselő kedved
 Kéri fel-emellyed,
 Noha nem hasznos féreg,
 Lásd hogy igen szegény
 Mint el-utalt edény
 Vezér nélkül szédeleg.
 Régulta szemléli,
 S' örömmel bezzéli
 Sok irgalmasságodat:
 Szegényekhez való,
 S' bővséggel tápláló

Ezer

Ezer áldomásídat,

Hogy majd fel-emeled,
S' a' porbul fel-vészed,
Kis kellettlen szolgálát.

Nem érdemlem úgy van,
Ki eltemben gyakran
Gonosz cselekedettel,

Kedved meg-bántottam,
S' magam rutitottam,
Szemtelen ingerleffel,
Irgalmadat venném,
S' dolgom emliteném,
De medgyek illy szűkséggel.

Ertсед kegyelmedbül,
Mit kívánniak szivbül
Uram Szent Felségedtül.

Szaly-le kérésemre,
Ne néz érdememre
Mi-nem függesz embertül,
Segely szűkségemben,

Hogy előmentemben
Dicsirjelek mindenbül.

Mutasd el-rekeltett,

S' mel-

S' méltán töllem rejtett
Kedvét táplálásodnak,

Sokaig ne hadgyad,
S' táplálásra nyissad
Gondgyát, áldomásodnak,

Add-meg kenyereimet,
S' ruhátlan testemet
Ne hadgyad pirulásnak.

Nyissd-meg az én számat,
S' vidámitsd orczámat,
Mondhaslák hála-adást,
Irgalmasságodból

Tegy én velem már-jól,
Ne ízenvedgyek utálást.

Lásák kik gyűlölnék,
S' meg-szégyenüllyenek
Hogy adtál vigasztalást,

Szemeim rád néznek,
Segítséget kérnek
Mert nyavalyában vadnak.

El-fogyott kenyereim,
Nincsen jóvedelmem
Szükségim szorongatnak,

Bu-

Busult gondolatim,
 S' mardosó bánatim
 Ide, s' tová ragadnak.
 Csendesítsd elmémert,
 S' töltsd bé kérésemert
 Te fok áldomásodból,
 Szándékom igazgáld,
 Dólteben támogáld
 Gazdag birodalmodból,
 Parancsoly hogy éllyek,
 S' táplálást mar vegyek
 Te ízent akaratodból.
 A' te kegyelmedet,
 S' gondviselésedet
 Tartsd csak idveffégemre,
 Kértemre mert ha néz,
 Lelkem ugy el-nem vész,
 Víz irgalmas életre,
 Kiben légy vezérem
 Szent Felleged kerem,
 Ne mennyek fetétségre.
 Elmém gondolkodva,
 Kére, s' nagy ohajtva

Isten-

Istentúl vigasztalást,
 Hogy kicsínységemnek,
 S' el-fogyott igyemnek
 Rendelnek kis táplálást.
 Szükségemhez közel,
 Irám hideg öfzfél,
 Várván reám áldomást.

*Ismét maga vigasztalásáért
való könyörgés.*

V iseld békeféléggel,
 S' kegyes csendeféléggel
 Búslelkem bánatidat,
 Vegyed ajándékul,
 Hogy nagy akadécul
 Látod most barátidat.
 Tarcsad jutalmaznak,
 S' nem boszszus igaznak,
 Ez szomorúságidat,
 Ellenkedő ne légy,
 Hogy nagyob kedvet végy
 Illy tusakodásodban,

Félel-

Félelmet el-kerüly,
 Kétségben se-merüly
 Méltó búfúlásodban.
 Ely tantorgás nélkül,
 Mert nem véletlenül
 Vetett lsten táborban,
 Örveudezz hogy ismér,
 Hogy büntet, és meg-mér,
 Te gyengesegeid szerént:
 Véle vízfízát ne vonny,
 Mert keményb östort fon
 Ingerlésed naponként,
 Alázd-meg magadat,
 Hogy vigasztagodot
 Látlad vigan mint nap fényt,
 Reményed kegyelmét,
 Ki most fenyvétékét
 Bocsátá bús fejedre;
 Ha próbába most tett,
 Prédára nem vetett,
 S' nem bizott ellenségre.
 Nem hogy szégyenitsen,
 De inkább segitsen,

S' fel

S' fel inditson az egre,
 ösvényt mutat ezzel
 Ez kicsiny ösztönnel
 Noha tetízik keserves.
 Nem fordult ugy szemre,
 Rolad, hogy ne nezne
 Iímet ki nagy kegyelmes,
 Sujtolása nem art,
 Tülled el-fordít kárt
 Hogy légy hiv s' engedelmes,
 Szive rajtad esik,
 Noha kicsint kelik
 Toled illy kiértérben,
 Nem hagy, fel emel-még,
 Tudgya mikor szűkség,
 S' meg tekent sűkségedben.
 Fel-támad az csillag,
 Ki most alig villag
 Elötted setét kődben,
 Mit keisergeiz azért,
 Hasznos nyavalyádért
 Oh meg felemlert s'ivem?
 Miért kételkedel,

C

S' oly

S' oly igen törődöl,
Ha utalnak-is engem.

A' fok undok bűnért,
Szallott, ki boszszut kért
Melto hat el-izenvednem,

Ajándék ez, s' nem kin
Illy hafznos gyötrelmin,
Kinek jutalom készül,

Boldog inféges út,
Kin dicsőségre jut,
S' a' gonotz-is meg-feszül

Az igaz kin vidul,
S' bátrabban meg indul,
Nyeri az eget rezsül,

Támaizd hat Uradra
Dolgod, fő gondodra,
Meg-fzánnya nyavalyádot.

Nem borit-el az hab,
Ki irigysággal csap,
S' környül vötte hajódat,

Fel-kél majd te Urad,
Az te nagy jutalmad
S' el-rontya fízidalmidat.

Had-

Hadgyon azért ha így
Vifel csak benne hidgy
S' tüle Szent Lelket kerj:

Birja ugy izivedet,
Hogy illy inségedet
Meg győzven kegyelmet érj.

Menyből jön lok haizon,
Ha te-is léfísz azon
Hogy méltán oda fel érj,

Irgalmas Ur lsten,
Ne itely eltemben
Erdemlett büntetéssel!

Bünöm sokaságát,
Ne nézd gyúlt rutságát
Haragos tekintettel:

Töröld-el fzeplőjét,
Sok vétkem vezfszőjét
Törd el hozzám térteddél.

Az én infégemnek,
Mint az Danielnek
Uttyát talállya kedved,

Mert el-badgyatt lelkem,
Küldgy eledelt nékem;

C 2

Hi-

Hilzem vagyok te fegged.
 Sies Saul az mig
 Kórnyúl végyen, addig
 Kedved velem jól tehet,
 Szükségemre könnyen
 Hogy moriálék légyen,
 Karod nélkül meg-lehet,
 El-múlt harmad napom,
 Hogy ehezve várom
 Gazdag elededet:
 Telébitsd le izolgád,
 Szomorun ki imad,
 Szegd neki kenyeredet,
 Légyen mi érteke,
 De semmi rejteke
 Te kívüled ne légyen?
 Az te aldomafod,
 Viléllye Angyalod
 Mindenekkel jól tegyen,
 Hogy irgalmas uton,
 Felégedhez jussón
 S' örök életet vegyen.
 Ez egynehány verfel,

Istent

Istent könyörgéssel
 Hogy kérném kegyelemre,
 Edgy kis fulemle
 Nagy vigan enekle
 Neznek jó reménségre,
 Nincs senki felejtett,
 A' kiket teremtet,
 Van gondgya minden testre.

*Bűneit ismerőven Istennek ke-
 gyelméért könyörög.*

R Ettegtet sok vétkem,
 Kit ellened töttem
 Egek felséges Ura!
 Nincs épség testemben,
 S' bódúltam elmémben.
 Jutottam izorgos búra,
 Ha nem ígít Karod,
 S' nagy irgalmaságod,
 Félő esem poklokra.
 Maria Magdolnat
 Csak nem bűnnek annyát

C3

Meg-

Meg-haladtam vétkekkel
 Az kegyetlen Saulust,
 S' álnok Phariseust
 Mert el-érttem bűnökkel,
 Az Dágon papjait,
 Cajafás ízolgait
 Káromló beizédekkel,
 Illy undok vétkekkel,
 Az eget szememmel,
 Miként merjem már nézni,
 Mert hóld és nap tényle,
 Csillagok szép ízine,
 Engem fognak vádolni,
 Hajlék om falai,
 S' föld testem ruhái
 Kezdenek karhoztatni.
 Az négy Elementom,
 Kiből épült tagom
 Ellenem kiált nagyon,
 Mert érzékenfégem,
 Zabla nélkül nyelvem,
 Jart gyakrabban szabadon.
 Kiert félek igen,

Meg.

Meg-esem a' jégem,
 S' el ne veszfek a' vámon.
 Kerlek azért ségits,
 S' bűneimből teríts,
 Egek felleges Ura,
 Lelkem soványságát,
 Elleszd szomjuságát,
 Vezesd ellesztő kútra,
 Hogy semmi késértet,
 Melly ellenem jöhet
 Ne juttasson tőb búra.
 Irgalmad ne mullyon
 Vesfely ne talallyon
 Engem rusnya nyüvedet.
 Ki fogja meg-karod,
 Ha az a' aratod
 Hogy fel vedd szegényedet,
 El-veszett juhodra,
 Szarándok szolgádra,
 Mostan nyújts-ki kezedet.
 Ne veszfesd fergedet,
 S' romlott cserepedet,
 Melly esedez teneked,

C 4

H

Ha nem vétett volna,
 Most miért óhajna
 Keiégéssel előtted,
 Te is mit engednél,
 Ha bűnben nem lelnél,
 S' nem' vetenék ellened.
 Ha kegyelmedben véíísz,
 Örökké áldott léíísz
 Ternek hozzád Pogányok,
 Látván hatalmad nagy
 Ahoz irgalmas vagy,
 Diesir mindenek ízájok,
 Eltem s' holtom végét,
 S' bűnös lelkem röggjet
 Vezessék szent Angyalok.
 Bűneimről vallást
 Téven, s' vigasztalást
 Varván csak Istenemtől,
 Kérven meg-halgasson
 Sebemből gyógyitson
 Mert sebhettem bűnemtől,
 Az Dudvág berkében,
 Egy rétem szeliben

Sírván bűnömön szívből.

*Ismét Penitentiára indult
 szívnek buzgó könyörgésé-
 vel könyörög.*

MElyféges fetétség,
 Környül vött nagy inség
 Uram fok rettegéssel,
 Majd el-fojtyak szívem
 Elődbe ne vigyem
 Fájdalmam keiégéssel;
 Erőt véííznék rajtam,
 Ellened hogy jártam
 Hanem néíz kegyes kedvel.
 Alhatarlanságom,
 s' Vakmérő rutságom,
 Nem érdemlik kegyelmed,
 Nem is méltó vagyok,
 Mert bűncim nagyok,
 El-halgatván figyelmed,
 Hogy irgalmaságra
 Térj vigasztalásra

Mutatván fegedelmed.

Té előtted még-is

Ha bűnöm ijeszt-is

Le-fuggelíztem fejemet,

Tőredelmesleggel

Szolva, szeledseggel

Ki-nyitom kezeimet,

Hogy kis buzgóságom,

S' alazatoiságom

Keressen mi erdemet.

Túnya gyarlóságnak,

Sok gonoltságoknak

Arja lelkemet follyá,

Teitem fajtalanúl

Termeszetenben fúl,

S' torkon fogva hurczollya;

Erzekenséget,

Kivel bus szivemet

Több bűn igen unszollya

Hamiságom oka,

Ki tántorodásra

Mind untalan ragadott,

Negédes akarát,

Kire

Kire a' bűn áratt,

Tudom illy veszelty adott,

Sok gonoliz gondolat

Font dögös fonalatt,

Kin lelkem el badgyadott.

Ide, s' tova szokizor,

Noha látott ostor

Testemmel el-hajlottam,

Kiszűtő ingerles,

S' gonoliz ok keresés

Miatt hamar bódultam,

Szemérem rutságot,

Tariul gyakran hozott,

Kiben meg-gyarapodtam,

Az kiből most immár,

Mint rest s' erőtlen sar

Kéz volnék fel-ébrednem,

Meg-igazulásért,

S' kívánt kegyelemért,

Uram kedvedet kérném,

De fonnyat gaz lévén,

Es bűnös föld szinén,

Nincs erőm arra nekem.

C 6

Se-

Segéto karodat,
 S' irgalmaslágodat
 Nyujtsd azért kegyelmeddel,
 Téríts-meg engemet,
 S' balgatag izivemet
 Oktassad Szent Lelkessel,
 Hogy fénlő vilagom
 Légyen s' fényes napom,
 S' birjon te felelmeddel,
 Vedd-fel lélkem gondgyát,
 Mosd-el fok mocsokját
 Meg-undokult izivemről,
 Hogy a' bűnnek habja
 Lelkemet ne csapja
 Szüntelen éktelenül,
 Vegy-el minden szeplőt,
 Lelkemről, s' bűn gyeplot
 Fordíts-el életemről,
 En elmémet birjad,
 Szent dolgokra híjjad,
 Minden mozdulásimat,
 Tenéked szolgállyon,
 Lelkem magasztallyon,

S' mi

S' minden mulatságimat,
 Benned helyheztessem,
 S' tolled el ne elessen
 Vissza akaratomat.
 Rettegnyen-meg szívem,
 Féltlen kicsinysegem,
 Ellened fel ne kellen,
 Ektelen életet
 Ki eddig vezetett
 Batran távul kerüllyön,
 Vakmerő ingerlés,
 Kiből szégyen kelés
 Felne, rajtam ne legyen:
 Ellenfelegim izáját,
 Tartsd zablón szándékat,
 Fordítsd el gyalazattyat,
 Te üldözz, és kerges,
 S' itt tüzeddel egess,
 Mint kezeid munkáját,
 Hogy a' büntetésben
 Irgalmasság legyen,
 S' vegye el annak fullját.
 Szívem, s' minden kedvem,

C 7

Erőm,

Erőm, s' tehetilegem
 Kiért Uram tisztellyen,
 Gondviselefedért,
 S' hozzád vévefedért
 Hála-adásra terjen,
 Mindenkor izereffen,
 Szükségemben lellyen
 Segedelmet: úgy legyen

*Más azon penitentiára in-
 dult léleknek töredelmes
 könyörgése.*

M Ennyi nagy Felfüg,
 Kit retteg föld, s' mind ég
 Hatalmas rémüléssel,
 Feli haragodat
 Lelkem, mert fők jodat,
 Vette fertelmes kézzel,
 Jótéteményidert
 Sem becsült, sem dicsért
 Hála-adó hivséggel,
 Alázatosságom

S' ki-

S' kicsiny buzgóságom,
 Ha tetézett valamiben,
 Nem volt alhatatos
 Mert még utalatos
 Dolgot fogott kezében,
 Negédes ingerlés,
 Bünre lótt vezérles
 Teit hitegetélemben,
 A' ki-tantorodást,
 S' lelki haborodást
 Hozott fok vezérléssel,
 Idegen nyavalyát,
 S' büntetének fulyát
 Rettegő kiffebséggel,
 Szomorú utalást,
 Meizize tölled hajlást
 Nehéz szamkivetéssel,
 Kinek insegeből
 Im holt mélysegeből
 Ur Isten már kialtok,
 Noha nem erdemlem,
 Hogy jöjjon kegyelem
 Irgalmaísagot varok,

Kö-

Könyörülly én rajtam,
 Mert im el-bódultam;
 Majd karhözatra jutok:
 Haragod rettegem,
 S' vetkemet kefergem,
 Esetimen jajgatván,
 Rútsagi a' kinek
 Büntetéssel ölnék
 Búsult lelkem ajtaján,
 Szabadítsd mérgetül,
 Dühösködésertül,
 Eltem végső óráján.
 Irgalmazs ennekem,
 Légyen remenségem
 Te nagy kegyelmed felől,
 Regi boizizontaím,
 S' talált alnokságim
 Ne vonnyanak kedvedtől,
 Rontsd-el a' rosz szokást,
 Akadályt, s' tántorgást:
 Kuldgy Sz. Lelket mennyékből,
 Latod a' természet
 Gyarló és meg-veszett,

Rak-

Rakva fok kivansággal,
 Nyalankságon ragad,
 S' boizfzuságra dagad
 Kevély fok változással,
 A' tiltott dolgokon.
 Akár mi kisokon
 Mulat fok akarattal.
 Te azért egyedül
 Kitől minden éppül
 Fordíthatíz szent életre,
 Minden setétséget
 Ronthatíz s' ellenséget
 Kit vitt rút esetekre,
 Te ellened való
 Meg nem számlálható
 Gonolíz cselekedetre.
 A' kik boizízu állást,
 Végheterlen kin vallást
 Te tolléd érdemlenek,
 Igaz itileted
 Szerint, el-vesztheted
 Lelkem, ellened medgyek,
 Hatalmaisagodért,

S' il-

S' ilyen inségemért,
 Ki előtt panaszt tegyek?
 De illy kis erőtlén,
 Gyenge fereg ellen,
 Mi házon meg-mutatnod?
 Erőd, fa levélen,
 Kit a' gyors szel fönnyen,
 El-hany, azt nyomorgatnod?
 Nem tetfzik-meg avval,
 Ha fizetiz pokollal
 Regi irgalmais-god,
 Hiszem te nem örülsz,
 Mert fenkit nem gyűlölsz,
 Hogy valaki el-veszítzen,
 Ki a' bünösökért
 Jöttél s' valtságokért
 Hogy fenki ne rettegjen
 Felsegedhez megyünk,
 Idvefféget kérünk
 Igazúllunk-meg ingen.
 Légy kegyelmes azert,
 Es iók büneimért
 Méltó ostort ne bocsás,

Vere-

Vereségben kémelly
 S' irgalmaisaggal elly,
 Ne fogdgyon vigasztalás,
 Szánnya szent Felseged
 Kis kelletlen ferged,
 A' ki bizony nyavalyás.
 Küldgy szentelő Lelket,
 Erzekenysegimet
 Ki maganak foglallya,
 Minden indulatot,
 Ki bünnel mulatott
 Környülem meg-tapodgya,
 Akaratom birja,
 S' gyarlósagtúl ójja,
 Légyen földed lakoja.

*Itt az teremtésért Istennek
 hálat ad.*

C Sáfzárók Csáfzára,
 S' menynek földnek Ura
 Nagy hatalmu Ur Isten!
 Ki dicsirhet méltan,

Sok

Sok javaid látván
 Mindgyarást, a' kezdetben,
 Mert bölcs rendelkezéd,
 S' nagy gondviseleled
 Ismerzik teremtésben,
 Mint abroncs hajlása,
 Kék égnek állása
 Környül vött javaival,
 Hőd es nap jarási,
 Planetak forgási
 Kerülnek áldásával,
 Tengernek vizei,
 A' földnek füvei,
 Táplálnak hasznaival.
 Embert szép termettel,
 Okos értelemmel,
 Aldád Uram, s' tőd Urrá:
 Világ szép javait,
 Es minden vadait
 Oltád kívánságára,
 De vakmerő volta,
 S' háládatlansága,
 Sok bűnt ellened túra.

Nem

Nem csak izemélyeddel,
 Földi Istenséggel
 Sokat fel magasztaltál,
 De kit nagy értékkel,
 Elszízel, s' bölcsességgel
 Erdem kívül ruháztal!
 Minden kívánta jót,
 Ahoz kenyeret, iót
 Szükség kívül-is adtál.
 Föld temérdekségét,
 Hofzszát, szelelséget
 Adtad Uram emberért,
 Rajta való vadak,
 S' repülő madarak
 Vadnak taplalásáért:
 Semmi ekeiséget,
 S' drága fenyeiséget
 Nem fundáltal hasznodért.
 Nezz ember izemóddel,
 Nap-fény mit fogott-el,
 Aztat mint néked adta,
 Csak őtét tisztellyed,
 Szeresséd és félyyed.

Mi-

Miképpen parancsolta,
 Hogy ezer iziglen
 Meg-ald mindenekben
 Azt is hiven fogadta.
 Szived keménysége,
 Elméd fétetsége
 Eztet meg nem ismérte.
 Hogy már történetből,
 Es csak terméizetből
 Ez jókat ízédte s' vedte,
 Kiért boszizusággal,
 S' gyakran karomlatlál
 Rut vétkei nevelte.
 Mennyi mulatságot,
 Meg-annyi fajdalmot
 Azért reád bocsátott,
 Hogy el ne hidd magad,
 S' gyarlóságod tudgyad,
 Es ismérjed Uradat,
 Ki lattyá szivedet,
 Es tudgya elmédet,
 Bánnya ocsmányságidat,
 Dicsird azért lelkem,

S' ma-

S' magasztalljad nyelvem
 Illyen jó teremtetet,
 Aldgyad te-is ízivem,
 Testem tagom, s' izem,
 Mindenben Istenedet
 Mert nem felejthetem,
 Sok jót tölle vettem,
 Taplállya életemet,
 Dicsirjétek egek,
 S' böldegult seregek
 Mindnyajan szent Angyalok,
 Tengernek habjai,
 S' föld külömb vadai,
 S' mennyei szent karok,
 Mert Istent dicsirni,
 S' nevét magasztalni
 Elégseges nem vagyok.

*A' mennyei örök böldegység-
 nak kívánása.*

Örülly,

O Rűly, s' vigadgy lelkem,
 Jutott kívánt hirem,
 Megyünk az Ur hazában,
 Holott az Angyalok,
 S' mennyei szent Karok
 Bęvelznek tártáságban,
 Mert nincs maradód,
 S' bizonyos izallód
 E' nyomorult világban.
 Ott leszen szeretett,
 Isteni dicsiret,
 Szentekkel nyajasságod,
 öröm, és dicsőség,
 S' állandó bekeiség,
 Ott varja nyugodalmod,
 A' J E S U S bárányal,
 Isteni latással
 Bętelik kívánságod.
 Szent János csak kepbe
 Nęzte, s' jelenésbe
 Menyörizágnak izepségét,
 El-olvadott izive,

S' há-

háborodott kedve,
 hogy latta ékeségét,
 Elme fel nem éri,
 mely sem befélheti
 nagyogó dicsőségét.
 Mint szarvas melegben
 Iet folyó vizben,
 hogy olcsa somjúságát,
 Kivánczik lelkem
 hozzád ugy Istenem,
 Enyhítsed fáradságát!
 Lézengő lelkemnek
 Szárnya tegett légynék
 Mutaírd-meg boldogságát,
 Miért holzfizabbodik,
 S' életem vonódik
 Ez dögös, bűdös tömlöczben?
 Mert meg-unta lelkem,
 Bujdosását, s' eltem
 Ez csalárd fetet völgyben,
 Ejjel nappal csak lír,
 Ohajt mig arra bír,
 Vidd-be a' dicsőségben.

D

Mert

Mert jobb ottan egy nap,
Hol irigyfég nem csap,
Mint itt ezer esztendő:

Mert itt fok villongás,
Talál bú, s' változás,
Látod minden vesztendő,

Hatalmas hatalom
Légyen, mint nagy halom,
De el-veszti az idő.

Mondgyam Szent Dáviddal:
Uram vittél által
Engem vizen, és tüzőn!

Akkor aldigyon lelkem,
Es dicsírijen nyelvem
Tégedet, izemtül izemben,
Hogy szép forras füre,
Az örök életre
Vivén vetted kezedben,
Örülly te-is testem,
Noha bűnben estem,
De el-nem vesztisz a' földben,
Mint a' szép búza mag
Hogy földben el nem agg,

Ki-

Ki-újjúl kikeletben,
Igy te-is hamuból
Fel-tamadsz a' porból
Vigadsz örök életben.
Im azért kezdedben
Ajanlom mindenben
Néked Uram magamot:
Ha tetszik kedvednek,
Mutasd-meg lelkemnek
Színed, s' adgy bódogságot;
Egben könyörgésem,
Hadd jusson elődbe,
Ne nezd gyarlóságomat.

*Uton járóknak óltalom kérése
szé Istentől.*

SZarándokságimot,
S' mindenütt útaimot
Igazgató Istenem,
Menynek s' földnek Ura,
Im látod utamra
Indulok: légy vezérem!

D2

Me-

Mentésem sűk seges,
Térésem kétséges,
Azért nevedben kezdem.

Légy vigasztalásom,
Ellelőztő árnyékom
Valahová fordúlok,
Efsős hév időben
S' fergetek sűlvelésben
Légy hajlékom hol járok,
Ahoz nyugodalmom,

Erős bátorságom
Az holott meg-maradok,
Ha veszedelem ér,
Ellenség hozzám fér
Légy énaékem óltalmom,
Szerencsétlenségben,

Akár mi ügyemben
Légy meg-tartó istápom,
Bádgysatt faradságban,
Es nyugovásimban
Békefejes sátorom.

Gonolj társaságtúl,
Es ragadozástúl

Te

Te félelmed el-vonnyon,

Barátom karára.
Erős;ak húzáfra
Haragod ne bocsásson,
Hanem igaz útra,
Es akaratodra,
Kegyelmed igazgasson,
Abrahám földéből,
Caldeus tüzeből

Indúlt, Uram egy sűódra;

Uttyát igazgattad,
Sok jókkal áldottad,
Hite fordúlt valóra,
Jákób hogy bujdosott,
Báttya előtt futott,
Nem bocsátád prédára.

Az iffiú Tóbiást,
Meg-mentéd nyavalyást
ördög Asimodeustól:

Raphael Angyallal
Illy sűép társasággal
Indítád-ki házatól,

Három Szent Királynak

D 3

Ma.

Mutattál útt'yoknak
Csillagot kalauzúl.

Most-is nem rövidebb,
De Uram ér küllyebb,
Az te régi hatalmad,
Ha tesszik meg-tarthatfz,
Es vízfzfa-is hoz hatfz
Mert nagy a' te irlgalmad,
Noha nem Tobiasz,
De bűnös nyavalyas
Vagyok; a' mint hogy tudhadd,
Hogy ezen testi jó,
Legyen mint víz folyó
Élsék dicsiretedre,
Hozzám kegyelmedet,
Es meg-térésemet
Irtam emlékezetre,
Szerencsés útamért,
S' vízfzfa térésemért
Okot adgyak befzédre,
Hogy útra indulék
Szárnyan egy Saft láték,
Okot vök versemre,

Szerencsés menéie,
S' bátor repülése,
Indított reménfegre,
Hogy az egek Ura
Meg vízfzfa hoz Lócra,
Neve dicsiretire.

*Alázatossággal bűnéért Istē-
nek könyörög.*

M Ullýek-el Ur Istén, rólam
te nagy haragod, én érde-
mem szírint rettenetes oltorod,
fok gonoltságomért, ki te hoz-
ázd fel-ért, el-ízánt bolfszú állá-
sod.

A' te haragodat térítsed kegye-
lemre, és könyörgéletem bocsásd
te elődben, látd hogy szomorod-
tam s' te hozzád fordúltam már
tôredelmiségre.

Tisztellek tegedet ki lakol di-
csőségben, a' Sion hegynek te-
tején.

tején fényes ködben; mindent
fellyül múlván, s' azon uralkod-
ván, a' mélysegeket nézván.

Irgalmas gondodat nyitottad
minden testre, kik tisztelnek s'
felnek véfzed szent tenyeredre, a'
kifirtetteknek s' meg-sebhezt fzi-
veknek fordúl sz könyörgésekre.

Jól látod szivemet nekem-is
melly férelmes, fok ingerlő bün-
nek rutságától fertelmes a' jóra i-
gen rest, erőmben meg-vefzett
tántorgó nem fzemérmes.

A' kiknek férelmes mélységé-
ből kiáltok, kemény köteleből
szabadulást kívánok, lássad mint
nyavalygok, csak irgalmat várok,
meg tisztulni akarok.

Bocsásd-meg bűnőmet, Uram
te szent nevedért, igazságod sze-
rint, ne ítély esetemért; látod so-
kakodott, s' véfzedelmet hozott,
de ne útalj azokért.

Ísmé

Ísmérem vétkeket, ki te hoz-
zád fel-hatott, s' rettegem bűnő-
met ki igen útaltatott, kiflebség-
re, okot, s' vezélyt böven hozot,
szomorúságot adott.

A' kiből magamat előtted meg-
aláztam, kegyelmedhez bizván
a' földre le-borúltam; fujtoly ir-
galmassan, a' ki nyavalyással há-
tam im meg-hajtottam.

Bátorítsd építsd fel tántorgó é-
letemet, gyógyítsd szent véreddel
meg-döglött sebeimet; testemben
meg-szépíts, Szivemben vidámit
tartd tisztán én lelkemet.

Irgalmazz Ur Isten nekem sze-
gény bűnőnek; s' töröld-el rút-
ságit nyavalyás életemnek; lád
elédzését, fok reménkedését i-
gyefogyott szegénynek.

Szemeidet Uram rólam el ne
fordítsd, te szent malasztodat ke-
gyeliségedből nyújtsd, tiszta fzi-

D 5

vet

vet s' lelket, teremts buzgó kedvet, életemet újjitsad.

Bűneimnek mérge több mirigyet ne hozzon, rút emlékezeti soha ne tantorítson, kedvet batorítson, Angyalod őrt álljon, csalárd okot el-ráncson.

Erőtleniségemet bírjad te szent kedvedből: ki Anyam méhéből ragadtál csak femmiből; irgalmaságodat, s' Atyai gondodat, ne vond meg kis fergedtől.

Minden szűkségemben gyámolom légy énnékem, útamiban őrizo, igazgató legedem, őrdög csalárdsága, más gonosz szándéka, ne nyomorítson engem.

Hatalmas nagy Isten, ki vagy minden dolgokban, neked adtam magam tartás alázatóságban, tökéletes szívét, s' lelki csendességet adgy e' szarándokságban.

Kiért életemnek minden ő

nsp.

napjaiban, dicsirjelek téged egyedül dolgaimbán; jótéteményedet, s' gondviselelédet, magasztallya vigabban.

Gyarló esett után erőfődest kívánván; vallás-tételemnék jutalmat szívből várván; Christus érdeméhez bizván kegyelméhez, iram az Duna partyan.

*Még is azon töredelemmel
könyörög hogy Isten legyen
irgalmas vétkekre;*

Mennyégben lakozó imálandó felség, kit körül környékez ragyogó fényesség, birtokodban vagyon tűz, víz, föld, s' forgó ég, országlásodban nincs sem eredet, sem vég

Te természet szerint meg nem változható, kiből irgalomra leginkább vagy hajló, szőlának ke-

D 6

veset

veset noha vagyok gyarló, bűntetéire méltób mint kedvedre való.

Szóllok meg-is mivel vagyok kézi munkád; noha reményem kicsiny biztatást ad: de mint hog' minden test támaszkodik csak rád, nem kétlem áldásod hogy engemet-is ald.

Mit mondgyak vétkem sok, mint főveny ízapora, égig emelkedik bűzi poshatt doha, de olzlattya, s' mosla irgalmad zápora, mint szeptől hogy olzol fül virágnak moha.

A' vétkeket vallyon kitsoda ért heti? nehez súlyosságát vallyon ki mérheti? titkos sokaságot; ám ba ki veheti? kiért haragodat de érdemelheti.

Es titkosoktól-is tisztit, hát engemet; zabolázd elmémet, tar-
toztald nyelvemet; mint só féreg,

és moly, ne ragja mellyemet, tölt heffem; jentid közt nyugovó helyemet.

Idegen s' nem ismért vétke-
met-is bocsásd, és tulajdonimra
vesi nyilhatatlan zart, kerülhef-
sem távol azt az ízapos fart: un-
dokításival ki torkomiglan márt,

Ne szálly pörben velem illy
gyarló szolgáladdal; ne kívány
küzködni illy romlandó náddal,
természeted ajánl szent diadal-
maddal, hozzád tért esdöket fe-
dezd irgalmaddal.

En poshatt, és úndok por s' ha-
muból való, mi lehet en bennem
kedvedre ajánló, csak a' mi ma-
lasztból származik rám hajló, mit
féllyek? előtted áll a' Közben járó.

Támaszkodom annak épp al-
dozattyára, a' ki bűneimet vörte-
fel vállára; adgyad legyek ké-
szült szent vacsorájára: segéty

J e s u s jőj el holtom órájára!

Vedd hozzád lelkemet, kit
bennem tartottál, szörnyű halá-
loddal kit meg is váltottál: aldott
légy hogy menyből értünk le-
fállottál, az hol idvezíthetfz-
meg oda hatottál.

Szép lakó helyeket készítesz
azoknak, kik szód hallásához, s'
tartásához szoknak; és tgedet
tartnak fő bizodalnoknak, ad-
gya légyek en-is rendiben szá-
moknak, Amen.

*Hogy ez világ javaiban sem
mi nincs állandó.*

S Zin festékekkel mázlott,
S' ründer ülön koholt
Csalárd világi hívság,
Mit véliz aranyidról
S' drága gyémántidról?
Itélede bódogság?

Im

Im egynéhány szóval,
Csak kicsiny munkával
Bizonyitom hogy hívság.

Az órák el-folynak,
Idők-is el-jarnak,
Nem mulatnak úttyokban;

Hol hideg, s' hol meleg
Szép idő, s' férgetek,
Jőnek s' mennek egy nyomban;

De kis vélekedés
Serény elmékedés
Nem vehetni egy szóban.

Jó s' gonosz ízeréncse,
Mint forgó velencze
Emel s' taszít a' porban,

Csafzárt-is kolduisá,
Télz Urat kapasá
öltözet-i bocskorban,

Királyi korona,
Ország birodalma,
Szall olykor nád hajlékba.

Angyali nagy ízepeg,
Kit egy kis betegfeg

El-

El-hervaszt s' porrá teszzen,
 Erő s' nagy vastagság,
 Vitezi bátorság,
 El-hágy, és másé léfzen,
 Öröm és boldogság,
 Vas, s' békó, szabadság
 Mindenkoron vár kézen.
 Nagy tölgy fák ki-dülnek,
 Tornokok repedeznek,
 Hold, s' nap fényc-is el-vész,
 Márvány köben mettzett
 Írás kopik, s' veszhet
 Kit faragott ember kéz,
 Erős gyémánt törik,
 Aczél, vas-is váfik,
 Es fokkára porrá lesz.
 Szép kövesarany láncz,
 Kit gyönyörködve látz
 Időktül homályt vehet,
 Drága fris öltözet
 Kit fok munka szerzett
 Moly s' penisz miatt veszhet,
 Vérrel gyűjtött fok kincs,

Kinek

Kinek száma-is nincs,
 Tűz, s' lang miatt szenvedhet.
 Még a' föld-is el-agg
 Hibáz vetemény mag,
 Egek-is fogyatkoznak,
 Kőszikla hamuvá,
 Az hamu még hová
 Az idővel változnak,
 A' Tenger-is dagad,
 Vízont megint apad,
 Nincs határa az habnak,
 Világot kerülő,
 S' ég alatt repülő
 Sas melly hamar enyészik,
 Szerelmesed ki vólt,
 Vagy útál, vagy meg-hólt,
 Rolad el-feletkezik,
 A' pénteki öröm
 Vasárnapi öröm
 Siralomra változik.
 A' nagy Pyramisok,
 Es Labyrinthok
 Voltak világ csudái,

De

De hová lettek már?
 Helyeit nézzed bár
 Nem látzanak falai,
 Idő el-yesztette,
 S' földig porra tette;
 Mostan csak fzo példái.
 Jaj s' miként végezzem,
 Erre nem érzem
 Mert nyelvem meg némittya!
 Kedvem haborodik,
 S' lelkem szomorodik,
 S' elmémer-is tompittya;
 Hogy minden csak el-vész,
 Valamit a' szem néz
 S' ez életemet fogyattya,
 Látom hogy változás,
 Minden szempillantás:
 Nem áll semmi egy nyomba,
 Az mit jelenteni,
 Akarnék mondani
 Keréld fel rythimufimban,
 Hogy nincs allandóság,
 Sokaig valóság:

Sem-

Semmi-is ez világon.

*Bú és bánat henylőszivben
 vér fészket.*

V Alahol el-megyek,
 S' valamit szemlélek,
 Minden vigad kedvére;
 Szarvakok forrásra,
 S' bádogyatt madar ágra
 Le-ízal nyugodni délre,
 De en bús szívemet,
 Kis reménségemet,
 Mikor hozom örömré?
 Nem nagyobb a' bánat,
 Mint a' bú gondolat,
 Noha szünik kevéssé,
 Bánat vidámúlást,
 S' tartsásgtól szállást
 Vétizen, s' tehet nyertessé,
 De a' szívben ízaradt
 Bús gond reám áradt,
 Es tetizen kétsége-se,

Igy

Igy elmém zavarja
 S' bü szívem faggattya
 Efétemre figyelmez ;
 Tettető képzéssel,
 S' csalfa mesterfeggel
 Engem üldöz s' környékeze
 Ha késem fokkára
 S' nem indulok útra,
 Felső galibat szerezt.
 Azert im készülök
 S' útamra eredeck,
 Oldalamon függ kardom ;
 Talám barátomhoz
 Jutok, s' hív társomhoz,
 Kihez regen vagyódom,
 A' hol vigasztalást,
 S' kedves nyugvó szállást
 Talalok nyilván tudom.
 Indúl azért lovam,
 Látod el szánt útam
 Vagyon jelen előttem:
 Nem lehet panaszkod,
 Meg-jár te abrakod,

Hordozd batran bús szívem,
 Nincs semmi mentseged.
 Jó vas patkó szeged
 Keresd-fel régi kedvem.
 A' fetét étizaka
 Sok zápor harmattya,
 Már nem újság előtted,
 A' csoportos jegek,
 Es köves öfvények,
 Ne ijesztszenek téged,
 Sűrű tövis bokor,
 Kit fogsz nyomni fokszor,
 Lesz örömödre néked.
 Kő e-ső csattogás
 Mezdörges, s' villámás,
 Ne gatollya útatad,
 Zuzmaráz, és hideg,
 Jeges út, s' fergeteg
 Ne rettentse labodat,
 Kőves erdős hegyen,
 Sombokos mezőben
 Jelül hadgyad nyomodat.
 Nagy város berkekben,

S' homok tér völgyekben
 Ha színten lesz-is útad,
 Irtoványos rettre,
 S' posványos helyekre,
 Ha a' szükség rá juttat,
 Semminek itillyed,
 Kedvemmet ne szegjed
 Lészen hasznos jutalmad;
 Ha oda érkezel
 Kit szívem gondol-el,
 Lészen kedves szállalod,
 Engemet fok bűtül,
 Emészto gondoktúl
 Meg mentesíz, és lakásod
 Lészen barátomnál,
 S' kívánt édes jómnál
 Uraddal nyugovásod.
 Hideg oáz kezdetin,
 Dudvák berke szélén
 Sok búval, s' gondal valék,
 Ollyan szándék ére,
 Elmém-is ra tere
 Hogy utamra készülnék:

Az

Az hol vigasztalást
 S' kedves nyugvó szállást,
 Fejemnek találhatnék.

*Hogy az Isten egyedül maga-
 veri az hadakat, és nem
 emberi erő által.*

S Eregnek hadnadgya,
 S' vitézek strásája
 Ki lakó az egekben,
 Onnét intesz, rendelsz
 És karodon viselsz,
 Mert Ur vagy magos menyben
 Aldod bator izível,
 Harczhoz erős kézzel,
 Ki harczol te nevedben.
 Mert egyedül Isten;
 Ki vitézzé téfzen:
 Vehetisz erőt kezébül;
 Nem jún ő fegyverrel,
 De csak tekintettel
 Parancsol az egebül,

Nézi

Nézi a' sziveket,
 Es nem az erőket
 Nem vér hadat kézijbül:
 Méltó hát kegyelmét,
 Kérned segedelmét
 Ily hatalmas vezérnek:
 Kitől áldást vehetsz,
 Es romlást-is nyerhetiz
 Ha nem tettzel kedvének.
 Magasztal kit akar:
 Es mást porba takar,
 Nagy ereje kezének,
 Ellenség gyors lovát
 Látván, s' éles kardgyát
 Ne remülj-el szivedben,
 Fene párducz bőrt
 Tigris s' farkas szőrit
 Bátran nézzed mezőben,
 Alla kiáltása
 Dob, s' trombita szava
 Ne hasson füleidben.
 Algyu ropogása,
 Mint eg csattogása

Ret-

Rettenthetné szívében
 Sok sürü kopja,
 Ki-terült záfzloja
 Háboríthat elmédben,
 A' fok feitet pais,
 Nyil hegyes vása-is
 Mit nem tûntet szemedben?
 Dávid parittyával,
 Gedeon lámpással
 Ellenségit meg-gyôzte,
 Az erôs Sámson is,
 Csak szamar allal-is
 Philisteust meg-verte,
 Sátoraban Jahel
 Siferát vas ízeggel
 Az földre le ízegefzte
 Mert az Ur vólt vélek,
 S' batorodott szívek;
 Nem biztanak fegyverben,
 Mert hol lsten harczol,
 Ott az pogány oízol,
 Futnak bujnak rejtekben,
 Vésznek azért gyakran,

E

Az

Az kik biznak batran
 Maganos erejekben.
 Mostan pailódat
 Tíztiútd, s' panczelodat,
 Sifakodat vedd le szegről,
 Elefitid kardodat,
 S' hizlallyad lovadat,
 Fogd ki az eke mellől,
 Ne bizd magad maira,
 Hogy ne jűj romláira,
 Hanem magad menny elől,
 Buzdúlyon-fel véred,
 Terjezd régi hited,
 Ne retteny pogány hirtul.
 Te eles törödet,
 S' kemény fegyveredet
 Hizlallyad Török vertul.
 Aldozzad rút véret
 Nyitd-fel dögös eret,
 Kérj teget-seget egből.
 Hazánk rontására,
 S' népünk rablására
 Hogy az pogány keizülne.

Rég

Régi vitézeknek,
 Scytiai vernek
 Irtam meg ne rettenne.
 Hanem régi M. rshoz,
 S' hadakozó társhoz
 Tariúl mellé fietne.

Hogy a' szabadságnak méltó-
 sága mindeneknél kívá-
 natos.

M I lehet kedvesebb,
 S' gyönyörűs-gefebb
 Mint a' kívánt szabadság?
 Könnyen Uralkodó,
 Noha hivalkodó
 Akaratos méltóság,
 Maga kedvét járja,
 Rabságot utallja,
 Nem barattya a' birság,
 Mert a' nap fény alatt
 Minden fele állat
 Vagy, fiet szabadságra;

Ez

Tcz.

Tengeren evezve,
 S' föld ízínén kerengve
 Repül ez nyájasságra,
 Ki ha azt nyerheti,
 Magával hiteri
 Hogy jutott bóldogságra.
 Mert az kötelelesség,
 Nem leg kissébb inség,
 Ki van mas birtokaban,
 Sok alom szakasztást,
 Törődést s' udvarlast
 Törve nyög az magában,
 Az ki mas asztalán,
 S' nem maga tanyérán
 Akar enni az lonczban.
 Nem mondom királyság,
 De egy kis Uraság,
 Ki lakhatik házánál,
 Bár fűtős legyen-is
 Es sással fedett-is
 Job mas Palotájánál.
 Nyugszik hol akarja,
 Sétál hol kívánnya,

Nem

Nem ül más ajtajánál,
 Az mikor akarod,
 Terített asztalod
 Nem vársz abból senkitül,
 Ha vagyon mit enned,
 Nem panaszkod:
 Nem hajtnak ki asztaltúl,
 Nem üznek dologra,
 S' nem jön ablakodra
 Birság pecsét birótúl.
 Noha kalmar ebe
 Mind nyárba, és télbe
 Rágódik firos konczon,
 Borfos étket eszik;
 Sátor alatt nyugszik
 S' nyujtozik a' lánakon,
 De meg-is néz mordon
 Hogy nem jár szabadon,
 Es hogy van kötve láncon.
 A' farkas az erdőt
 Járja, s' üvölt időt
 Farad fokát éhezve,
 Tűr a' koplalással,

E 3

Csak

Csak hogy a' vas lánczal
 Ne legyen nyakon kötve,
 Szabadságnak örül,
 Pálczá üteft kerül,
 Fél ne legyen rekesztve.
 Sebes Rarót foghatcz
 ölyvet meg taníthatcz
 Furjet s' foglyot hogy fogjon.
 Nagy fok koplalással,
 S' alom szakatztással
 Szoktatod meg maradjon,
 Még is foktör el-hagy,
 Es szabadságra vágy,
 Nezi mint el szaladgyon.
 Majmot mulatsággert;
 S' medvet nevetségert
 Jól tartnak be-rekesztve,
 Nyakán gallér villog,
 S' hátán palást forog,
 Néki fokot kedvezve,
 De a' mint kelletlen
 Etele izetlen
 Jár szabadsággal kedve.

Kalitkában madár
 Lakjék kedvüre bar,
 Zöld árnyékkal be-fedve,
 Hol nem éri első,
 Csak hogy gyenge vesztő
 Tartóztatva rekesztve,
 Még is óhajt azon
 Hogy nincsen szabodon
 Büntül ártatlan szíve.
 Hogy ha szabadságban
 Nem laktal forsban:
 Ezt nem tudod fontolni,
 Melly drága kincs legyen
 S' menyit fokot érjen,
 Ahoz nem tudsz szólani,
 En-is ármáltsát,
 S' arannyaért jussat,
 Nem érkezem fejteni.

*A' s' crencsének tündéres mi-
 voltárul. Nota: Arva
 fejem.*

Kis jók után keserves napim,
nem távoznak sűrű életem,
jőnek, s' mennek s' rontnak, ve-
sztnék, fok változám, ohajtás-
sal, zokogással folynak óráim.

Mihelyt Anyam hozott világ-
ra, a' Szerencse jöve pólámra, s'
mellyén ülvén, s' hizelkedven,
magan vett szóra esküvéssel,
mondván hűtellel emel karjára.

De csak kicsiny idő vártatva
engem hagyja szintén koppal; tva,
mert most talpig engem torkig
vesztett akarva, töllem fordult,
került, s' térült rontott faggatva.

Oh átkozott forgó Szerencse,
édes izzel rejtett kelepce, kinek
soha mint fűz moha, nem áll-
meg kincse, de mind addig me-
sterkedik, hogy másnak ejtse.

Nem jádzol te csak edgyü-
gyûkkel, de gyakrabban okos el-
mékkel, szekeredbül ha ki kidûl,
nézed

nézed örömmel, abbúl kedved, s'
álnok szíved van nevetésggel.

Tudod csalárd Görög Ilonát,
mint vesztetted szép Lucrétiát;
kis örömért s' vigalságert met-
szed-meg torkat, kiért veszed, s'
meltan efzed sokaknak atkat.

Hát ama nagy Pompéjus Urral
mint jádzottal gazdag Cræfussal!
fel-emelted, és le verted Brütust,
Crassussal, lánczoltattad, s' bar-
doltattad, Cajust, Marcussal.

Nem csak meltan, de meltat-
lanul, vesztetfz fokat nagy artatla-
núl, nem csak Lopó, de Vert fzo-
pó vagy terméizetbül, tétovázó,
és habozó vagy te mindenbül.

Igirfz soknak kincset tengeren
hogy adfz gyöngyöt ha ki ráme-
gyen, de szélvélzre, s' nagy ve-
szélyre ejted hirtelen, hol életét,
s' reménséget vesztetd véletlen.

Ha mit adfz-is másfúl el-ve-
szed;

szed; vizsont mással bűjára köz-
led, ioknak szívét, kis elméjét,
csak el-hiteted, iajatodat, s' adha-
todat, e' kint rendeled.

Bóldog a' ki téged nem ismért
javaidbúl nem vett, és nem kért,
barátságod, s' ajánlásod mellől
távul tért, Palotádban s' tárhazad-
ban akarva nem fert.

Nem kérhetisz te semmit attúl
el, a' ki nem birt te erőnyeddel,
kölcson marhat, kincset, s' ruhat,
titizet vehetisz-el, pulizta malmō,
száraz gaton vamat nem vetzel.

Enyhitid szívem most azzal
búdat, nem csak toled vette-el
jódat, a' Szerencse, s' hamis kin-
cse, nem csak magadat, nyomor-
gatott, s' apolgatott, hanem soka-
kat.

*Más ugyan azon Szerencsé-
nek alhatalanságáról.*

Mikor

Mikor a' Szerencse fel-emel
valakit, tornyok vitorlyá-
ján helyhezterti székít, ideig ked-
vére meg ereizti fékit, sokaig egy
helyben űlni nem hagy fenkit.

Gyakran kevélyseggel, vakít a'
Szerencse, hogy a' maga hittet
hamarab meg-ejtse, nem tudgyak
rabsággal orczazott hogy kincse,
be-borítva tekizik, alatta bilincse.

Irigy csalard, s' hamis adomá-
nyát bannya, hamit adott vizsont
azt vizsiza kivsnnya, kelepczes
hálójat mind addiglán hannya, a'
gyéként alóllad miglen el-nem
vonnya.

Ha magassan űltet, önnét ő le-
forgat, nagy kissebségedre pad a-
latt nyomorgat, mint Belisariust
immar nem apolgat, de mostoha
kézzel sujtol, es szorongat.

Nyomorúságidon nem szokot
jajgatni, de gyalázaton igen

E6

tud

tud kaczagni, üres tarfolyodon
nem fog irigykedni, csak rakott
fzekerényed ohajtja prédalni.

Szerencse kereken azért okos-
fan üly, tündér változásán hogy
meg ne szégyenüly, mikor rád
mosolyog, mások káran tanuly,
biztatása után vakmerőn ne in-
duly.

A' kristály üveg-is mikor fzeb-
s' tündöklík, akkor ő leg gyen-
géb s' hamaráb el-romlík, sugá-
val-a' Nap ha igen fút s' fénlík, kö-
eső, vagy Zápor olykor ritkan
múlik.

A' kinek a' kása meg-égeti szá-
ját, másfízor nem felejtí fúni a'
tarlóját; így a' ki probalta szeren-
cse halóját, az utan fűvöltí bé-bo-
ritott horgát.

*A' kíváncsú kikeletnek gyó-
nyörűségérül.*

V Ig Tavasfz fel-derült,
Virágokkal frifsült,
S' új pompával zöldellik,
örül immár Flora,
Jutott kívánt jóra;
Láttya fű, s' fa bimbózik,
Kedvet a' Musáknál
Talalt, s' Apollónál,
Koszorúkat küld nékik.
Ujjúl a' forrás kút,
S' föld gyomrából ki-fút,
Szép Völgyekre fíet, s' tér,
Mindenféle állat,
Nagy és kicsiny falat,
örül hogy már Tavaszt ér.
Nem fzenved rothadást,
Mert reméni újjólást,
Minden éltető gyűkér.
A' szép hajnal ragyog,
Gyöngyös harmat villog,
Bus szíveknek hoz kedvet,
Mindenféle madár,
Kit dér, hideg el-zár

Vigan kezd új éneket,
 Jó hirrel jön fecske,
 Ujjúl agyag féízke:
 Csacsog a' házak felett.
 Eg telé pacsirta
 Repül, hogy szózátya
 Mészízere el-terjedgyen,
 Fűlemile ágon
 Fűgg, csak kicsiny szálon,
 Alom rea ne érjen.
 Addig ízóll, s' énekel,
 Mig a' tájték vérrel
 Kicsiny izaján eredgyen.
 Czinege madárka
 Kit rekezt, s' kalitka
 Dió bellet meg-csalhat,
 Tavaszi vad kecske,
 Együgyű ozecske,
 Kit tör, s' haló meg-foghat,
 Jutott kikeletre,
 Nem kerül most kézre,
 Bátran nyomot mutathat.
 Kigót-is az tőrre,

Nem

Nem csalhatfz most lépre
 Fogoly bokrot nem lakja,
 A' fűr csattog nagyon
 Nem fel semmit azon,
 Hogy a' karoly el-rojja,
 Héja-is ítvolti
 Vetett tört kerüli,
 Tyuk fiakat csapkodgya.
 Gólya is gázollya
 Mocsárokat járja,
 Kigyót, s' békát foghasson,
 Fészket rak keményen,
 Nem fel fűst rea mennyen,
 Korog, s' kotyog hangoson.
 Róka lappang, s' forog,
 S' kertek állat kullog,
 Lúd fiakra úthessen.
 Szomjú szarvas kutra,
 S' badgyadt madar agra,
 Száll, s' nyugoznak csendessen.
 Minden bokor szállást,
 A' zó'd árnyék nyugovást
 Enged nekik kedvesen,

Csak

Csak nékem fizegének,
 Arva bús fejemnek
 Foly dolgom keserveffen.
 Mit ohajcsom lelkem,
 S' mit példáz értelmem,
 Figyelmezz verseimre,
 Nem testi fájdalom,
 De bus aggodalom
 Szállott mostan szivemre,
 Tégy választ ott Echo,
 Kősziklák közt lakó,
 Felely mostan mesémre.

*Vélekedes az ékeességről, a'
 mely tulajdonittatik a'
 Rósának.*

Világ ékeessége,
 Mibül ál szépsége
 Azt én tudni kívánnam,
 Elmém fáradságát,
 Es kezem munkáját
 Ezért nem-is szánhatnám,

Csak

Csak hogy vóltaképpen
 Czelozhatnám éppen
 Vaj melly igen akarnám!
 Kőrül járó kék ég,
 A' kin nincs semmi vég,
 Es csillagit mondhatnám,
 Planéták járási:
 S' kerengő forrási
 Szépitik gondolhatnám,
 Tengernek ég színét,
 Es tágas föld fzemét
 Erre magyarázhatnám.
 Szép ékes zöld pásit,
 Melly ezer kedvet nyit,
 Dicsiretes mindenbül,
 A' szép csorgó forrás
 Szemnek kedves látás
 Tisztittya nedvességtül,
 Szep tavaszi harmat
 Mint ékes ruhazat
 Gyöngyöt halad szépségbül.
 Ketséges az elme,
 Vadak külömb neme

El-

El-nyerhesse ez pályát,
 Madarak szépsége,
 Tolla, s' éneklése
 Am dicsirtesse magát,
 Gyümölcs hozó faktul,
 S' arnyékos ágaktul
 Szólni nem látom módgyát.
 Arany ékessége,
 S' kövek fényessége
 Szemedet hízalhattya,
 De elmém ketéggel,
 Mint egy almos szemmel
 Ezeket csak számlállya.
 Mások javallását,
 S' elme futtatását
 Velekedésem varja.
 Talam a' szép Rósa,
 S' virágok aszízonya
 Kiért elmém most farad.
 Ez az, az ékesség,
 Kerti gyönyörűség
 Mellyért szívem csak bádgyad,
 Világ fényes szeme,

S' tün-

S' tündöklő öröme,
 Ez mindent fellyül halad.
 Viragjában ekes,
 Ajándékban kedves,
 Nehéz öt megfontolni,
 Viragzó örömet,
 Ragyogó szép színét
 Nehéz versiel le-írni,
 Liliom s' violán,
 Nárdus, s' majoránnán
 Fellyeb magasztalhatni.
 Metzfze földről látszik,
 Szépsége tündöklök
 Tetízik mint febes villám,
 Ő kedyes illattya
 Az elmét ujjittya
 Kiért hogy ne javálnám?
 Elmém fellyül müllya,
 S' értelmem haladgya
 Abban kell hadni talam.
 Hogy kertemben valék
 Szép Rósákat láték,
 Ugy irtam ezt felölle,

Nin-

Nincsen ennek másfá,
 Akár ki bár lassá
 Mulik többi mellőle,
 Nézz nyajáságára,
 Vagy vize hafznára
 Sok jót várhatíz belőle.

*Az embernek maga ajánlá-
 sárul és biztatásárul.*

Jó szolga kevesen hiv voltál, ez
 utan nagyobbat bizok reád,

PAllyán vár ajándék,
 Szép drága martalék,
 Nyerd el edes Lovacskám,
 Jobbert nyeríz magadnak,
 Hirt, s' hafznot Uradnak,
 Fel-nevelt kaczolácskám,
 Bizony meg-hizlallak,
 Es meg-nyugalíztallak,
 Van ahöz abrakocskám.
 Hajcsd-ki a' bokorbul,

S'

S' Előtted fut a' nyúl,
 Verd el édes kutyácskám,
 Most leled kedvemet,
 S' bővithed étkemet,
 Kis kőlyök agaracskám,
 Haza érven nyugfzol,
 Jól tartva alufzol,
 Te ő kedves víflácskám!
 Szelek szárnyán járó
 Kedves Sólyom, s' Ráró
 Most találod kedvemet,
 Fürj, s' fogoly fogáffal,
 S' Récze vadafzaffal,
 Jól tarthatod testemet,
 Kiért ez őíz fottan,
 Télre kelvén ofztán
 Meg-hizlallak tégedet.
 Csa fzőke hajíz tarcsa,
 Iga nyakad tarcsa,
 Szántogaffad földemet,
 Meg-rakom csürömet,
 S' meg-töltöm verimemet,
 Csak icsad örökömet,

Meg-

Meg-hidd hogy meg simuliz.
 Meg-hizol s' meg-javuliz.
 Csak gyűjthessem pénzemet.
 Te hozzád-is Szolgám
 Kéfen áll gratiám
 Jám bor szolgálatodért
 Ejjel, s' nappal való.
 Soha meg nem álló
 Nyughatatlanságidért,
 Csak szolgálati éremnyen,
 El-véled te könnyen
 Hafznod fáradságidért.

*Ember fogad fogadást, az eb
 ki meg állja.*

A Z Ló mind addig fút.
 A' míg oda nem jut.
 Hová, Ura akarja:
 Tajték róla izakad,
 Verékezik, s' izzad,
 S' lehelleni okádgya:
 El-civen meg-romol,

Lába

Lába szegve bomol,
 Csak ki csapják ugarra.
 Az eb-is kergeti,
 A' Nyúlát el-üti
 Szive dobogásával;
 Addig jadzik véle.
 Meg-szakad a' bele,
 Lantol a' két inával,
 Nincs ereje immár.
 Korpa is néki kár,
 Meg-lövetik szolgálal.
 Raró meg-utközik,
 Ölyvnek szárnya szegik
 Vagy fugárja ki-szakad.
 Nem fogja prédáját,
 Ki tekerik nyakat,
 El-vetik ágon akad:
 Nem jó immar másra;
 Csak ijeztő Vázra,
 Ehel rúdon meg-fulad.
 A' szöke terhet von,
 Hegyen, s' Völgyön, hanton.
 Ostor sújtya oldalát,

A'

A' nyelvet ki-veti,
 Szellôn hivesíti,
 Töri iga a' nyakát,
 Meg-vénhedvén másnak
 Adgyák, mészárosnak
 Fejize üti homlokát.
 Szolga-is meg-vénül,
 S' meg tantúl, s' meg-férül,
 Ura szolgálattyában,
 Elhetetlen immár,
 Mert érte veszély, s' kár:
 Nincs már a' grátiában,
 Ura nem ilmeri,
 De mástul kérdezi,
 Ki jött most Udvarában:
 Szolga egeiségét,
 Es kedves életét
 El-veszti az Uráért;
 Hazát, s' feleségét,
 Ertekét, s' gyermekét
 El-hadgya reménfegert,
 Képz mindent fzenvedni,
 Jót, és gonoszt tünni,

Ura

Ura ajánlásáért.
 Az halász horoggal,
 Madarász szép szóval
 Csal halat; és madarat,
 Szolgát szép beszéddel,
 S' hideg reménfeggel
 Ura gyakran el áztat,
 Mondvan lesz olly idő,
 Hogy meg kezére jö
 Varju karon, kit mutat.
 Mert reménység olly íz,
 Ki el-foly mint a' viz,
 Hamar embert meg-csallya,
 De változás után,
 Merő méreg ofztán,
 Ha lörán tapasztallya,
 Ura ajánlasat,
 S' csalfa jádczodását,
 Mikor kárán tanullya,
 Ezek mind így vadnak
 S' egy porazon folynak
 Az ajánlás, csak szép szo,
 De szomju embernek,

F

Szé

Szaradt gégejének,
Mit használ üres korsó,
Mert len, s' gyapjú nélkül
Fonal nem nyúl' s' nem gyül,
Haszontalan ott orló.

Nehéz tengődésnek
Sanyarú életnek
Illy jutalma keserves,
Hogy Liberai ruhád,
Lefzen rongos gatyád,
Az-is avúlt, és reves:

Végre költnek rád búzt,
Hogy minden fződ gyűjt tüzt,
Kezed enyves, vagy nyelves
Nincs azért job élet,
Mint mikor kikelet
Szánt ember, majorkodik,

Az Udvari lévre,
S' panaszos kenyérre
Nem sokat várakodik,
Féltő grátiáján,
S' el-vont prabendáján
Nem sokat buszlikodik.

Mon

Mondtam a' mit mondtam,
S' irtam a' mit irtam,
Ha akarod érteni,
Mert való nem mese,
Akarki mint nyesse,
Eztet nem kell vitgálni,
Hanem mint a' tüztül
Odd magad ez igytil,
Tugy más karán tanulni.

A' ki eztet irta,
Alkalmasint tudta
Az Udvarnak mivoltát:
Mert az irigyektől,
Es fondor nyelvektől
Gyakran hallott illy nótát,
Vén Szolga, s' ag kutya
Az hasznót nem hajtya:
Ne vesztegefs rá korpát.

*Hogy a' szabad zabola nélkül
való Nyelv mindeneket
vißsa magyaráz.*

F 2

Cro

CRokodilus mint kis gyermek
 Sir, s' jaj szava merő ének:
 De nótája a' végének
 Lészzen vezértére fejednek.

Igy csácsogó nyelvnek inye
 Csalárd, s' hamis íz gégéje,
 Meg hatt álnok lehellete,
 Mert ego tűz foga fénye.

Mint a' gyöngyöt erős eczet,
 S' el-olvasztya tűz az érczet,
 Így gonosz nyelv égő tüzet
 Okád alád s' forró vizet.

Olly ártalom nincs fegyverben
 Sem langozó sebes tűzben,
 Nincs olly méreg ízenczében,
 Mint a' fondor gonosz nyelvben.

Hol nem veled ott kisebbbit,
 A' hol nem féltiz, ott sebesít,
 Jó hiredben homályosít,
 S' gyalazattal sirban tatztat.

Légy termetes mint Absolon,
 Serény vitéz, mint a' Samson,
 Okos és bölcs, mint Salamon,

Szó

Szó fér hozzád még-is nagyon.

Mert ha szóllasz csácsogónak,
 S' halgatásról tart bolondnak,
 Eteledről cobzódónak,

Es bőjtődrül mond ravasznak.

Ahitatos hogy ha léfesz,

Képmutató nevet szerzesz:

Ha pediglen elmész léfesz,

Bolond nevet ottan vezesz.

Szép köntősrül mond kevely-

Es rögyösrül tart fősvények, (nek

Honn ülésről itél restnek,

Kinn járásról néz fesletnek.

Hogyha mit atíz fejenyeknek

Nem tart azért bü kezűnek:

Mond dicsíret keresőnek;

S' képmutató esztelennek.

Ha marhadot ki nem osztod,

S' haszontalan nem tékozlod,

Azt kiáltja fősvény markod.

S' telhetetlen szoros sákod,

Oh átkozott kicsinyfalat,

Látom nem pókiz te csak nyálat:

F 3

Mert

Mert madárbúl formálíz halat ;

Es gyékényből róka málat.

Nincs semmi csőt tetagodban.

Rakonczađ sines fogaidban ,

Sik golyóbis forog izádban ,

Mérgeđ mezzel jar egy nyomban

Noha gyakran maga, magát

A' nyelv veszti ízezi nyakát ,

Mint az haris fészket, s' házát

El-árúllyá fiát, s' magát

Hol lehetne ő bekével?

Addig csácsog rettegéssel,

Olykor fogják meg csak kézzel ,

S' meg-meltyesztk forró vízzel.

Azért nyelved zabolában ,

Tarcsađ aczél váracskában ;

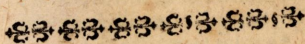
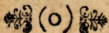
Ne nyargallyon szabadgyában ,

Hogy ne hozzon gyalazatban.

Vege e' szép Isteni dicsireteknek.

Következik immár a'

Második Részre.

M A S O D I K

R E S Z E.

A' Közönséges Magyar péld-
da beízedekrül.

1.

MAs dolgom nem lévén,
Henyélést kerülén ,

Fogtam e' Rithmusimhoz ,

Nem-is tanulásbúl ,

S' Elme mutatásbúl ,

Kezdettem e' munkámhoz ,

Hanem a' terméizet ,

Mennyire segített ,

Ugy nyultam írásimhoz.

2.

Világon állandó ,

Nincsen maradandó

Semmi-is javaiban:

Gyöngy olvad eczettül ,

F 4

S

S' Gyémánt haíad vértül,
Fényes nap jut homályban.

Ah mint számlalhassak,
Jaj s' miként mondhaslak
Sok dolgot kis summában?

3.

Ez világ ideig,
Kedve nem tartt fottig,
Gyakran vízfűzű változik.

Tegnap vigan tartott,
Most már búra hajtott,
Estvéig mi történik.

Mert ő komor kedve,
Mord mint fene Medve,
Csak reád agyarkodik.

4.

Az Isten sziveket
Meg vizsgál veséket,
Lát minden gondolatot.

Tudgya ki haragszik,
Ki böjtöl s' ki eszik,
Titkot néz, s' indulatot,
Es itél igazán.

Ha

Ha mit talál hijján,
Mert ért minden szózatot.

5.

Az elme nem nyugszik,
Ujságra vágyódik,
Futtya világ határit,

Egeket meg-hattya,
S' föld gyomrát meg-járja,
Uízfűzű Tenger vizeit,

Nincsen olly forgo szél,
Ha velle szárnyra kél,
Ki el-érje nyomdokit.

6.

Ember azért fárad,
Nagy munkája árad.
Emlekezetet hadgyon,

De idő azt veszi,
S' irigység temeti
Még hire se maradgyon,
Kié völt, és léfzen,
Kézről kézre mégyen,
S' magát veri agyon.

F 5

7.

7

Dolgodnak kezdeti,
 S' csendes eredeti,
 Légyen minden időben:
 Mihez kezdész penig,
 Abban te légy fottig
 Alhatatos elmédben,
 Mert ki lassan kullog,
 Az nem sokat bolyog
 Epret fzedhet menteben.

8.

Ne engedgy nyelvednek,
 Hogy járjon elmédnek
 Előtte szabad kényyén,
 Gyakorta csácsogás,
 S' gondolatlan szóllás,
 Rostáltatik értelmén,
 Bár mondgy-is igazat,
 Bé-törik agyadat,
 Nem szóltál másnak kedven.

9.

Soha nagy titkodat,
 S' titkos szandekodat

Ne

Ne jelentsd-meg fenkinek,
 Mihelt ki-jelented,
 Azonnal le-kötöd,
 Szabadságot éltednek,
 Lélesez annak rabja,
 Ki titkodat tudgya,
 Kell szolgálnod kedvűnek.

10.

Hogy ha csendességben,
 Kivanisz s' békeességben,
 Hajlékodban maradni,
 Minden szó szelének,
 Es fondorló hirnek
 Nem jó végére menni,
 Mert kicsiny szikrából,
 Gerjed nagy láng abból,
 Kit nem tudsz el-oltani.

11.

Magad gondolatlan,
 Avagy kinalatlan,
 Ne vádgy az első székre:
 El jün más kit nem vész,
 Mellette el nem térz,

F 6

Szo-

Szorúlsz utolsó helyre:
Es né-talam olykor,
Mint történik fokízor,
ültetnek csak kûszôbre.

12.

Jobb más róllad szóllyon,
S' teged magasztallyon
Hogy nem az magad nyelve;
Minden botnak végén,
Es nem a' középin
Szokot lenni a' feje,
Napot nem fel-költin,
Hanem enyészetin,
Dicsérik zenekelve.

13.

Senkit gazdagságért,
Aranyért, ezüstért,
Ne dicsíj te méltatlan,
Mert kalmárt pénzéért,
S' Vargát értékéért
Magasztalni szokatlan,
Hanem a' Nemes vért,
Melly tisztességhez ért,

Di-

Dicsérhetni nógatlan.

14.

Emberről erkölcséről,
Nem Nemzetsegéről,
Ímérjed jónak lenni,
A' bort sem színeért,
De kedves izeért
Szoktak pénzen meg-venni,
Lovat sem szôriért,
De serénységéért
Szoktak nagyra becsülni.

15.

A' jó hír meg-marad,
Mészíze földre arad,
Meg nem gátollya sôvény:
Nem szenved szorúlást,
Kiván szabadulást,
Mert hatható és kemény,
Napkeletrül repül,
S' nap nyugotra térül,
Mint a' Tengeri ôrvény.

16.

Ki követ vét égre,

F 7

S' le-

S' le-esik fejére
 Nem jajgathattya sebet:
 Mert ki szant-szandékkal,
 S' bolond akarattal,
 Járja a' maga kényét,
 Kar-vallása nem kár,
 Ne-is sirassa bár,
 Hogy meg-ütötte kôrmét.

17.

Mások javallását,
 Es tanácsadását,
 Meg ne vesséd azontúl.
 Mert a' magad esze
 Esik gyakran meszfze
 Az el rendelt dologtúl,
 Bolond-is olly követ,
 Néha kútban vethet,
 Ki nem vonatik foktúl.

18.

Sok jó ló a' hámban,
 Meg-szakad, s' vonásban,
 Mert nem tudgyák jó-vóltát:
 Sok érdemes legény,

Hogy

Hogy érteke szegény,
 Fogja az eke szavat,
 Noha a' tarsolybúl,
 Nem csak ezüst talbúl,
 Szednek vajas pogácsát.

19.

Maga hazájában,
 S' nevelt kunnyójában
 Egy Prophéta sem kedves:
 Mert nagy embereknek,
 S' Nemes Nemzeteknek
 Eletek gyűlölfeges:
 Hóltok után pedig,
 Ohajtjak mind éltig
 Akkor lesz kellemetes.

20.

Tudomány ollyan kinos
 Kinél semmi jobb nincs,
 Tekintetes mint egy márs,
 Iffiak józansága,
 S' vének vigasága,
 Szűkségedben igaz társ,
 Gazdagnak ékesség;

Szc-

Szegénynek segítség:
Mint jó aczélozott nyárs.

21.

Jó erkölcs, s' jó élet,
Nagyobb hittel lehet,
Szapora esküvésnél:

Mert gyakran eskünni,
Es abban hibázni
Mivel jobb a' szélvesznél,

De jó cselekedett,
Hitelez tégedet.
Jobb az el-hányó hitnél.

22.

Könnyű mást inteni,
S' vétekrül feddeni,
Keresni hozzá gancsot:

De magát ismerni,
S' nehéz vetkét tudni,
Nyakában ki vet lánczot.

Mert ki ki magáról,
A' mit végez máiról
Tart titokban tanácsot.

23.

A' jó

A' jó ért Tanácsnak,
S' el-tökélt szándéknak
Két ellensége nagyon,
Hirtelenfleg, s' harag,
A' melly jót nem farag.
Inkább gonoszra vonfzon,
De a' szelid erkölcs,
Tanácsokban-is bölcs,
Kiből terjed nagy haizon.

24.

Nehéz az időnek
Szokot menésének
Törvént, s' módot szabni,
Idő birád néked,
Mikor a' szükséged
Kezd tanácsot kérdeni,
Mert ha vak a' koczkád,
Ottan idő birád,
Mihez kelleflek nyúlni.

25.

Hirtelenség meg-árt,
Siettség hozhat kárt
Akár mi dologban-is,

Idő-

Időtül kell várni,
S' tanácstúl halgatni
A' szükségnek korán-is
De mértékletesség
Jeles jó segítség,
Akár mi időben-is.

26.

A' nagy várakozás,
Nem csak fogyatkozás
Nagy gyötrelme a' szívnek,
Induló keséssel,
Ma, s' holnap menéssel,
Bút árraszt az elmének,
Mert hofzszú jutalom,
Es a' pufzta malom
Nem hajt hasznót erszénynek.

27.

A' kétségben esett,
Elméjében veszett
Jót nem tud reményleni:
Mert ott nincsen hitel,
Hol reménylég vélsz-el,
Magának sem kezd hinni,

Mint

Mint a' vízben haló,
S' Lelkét ki ajánló,
Kényszerit habhoz kapni.

28.

Nem birhatfz sziveddel,
Ha tőled vesz az el,
A' mit fzerencse ígér;
Nagy bátor elméket,
S' vakmerő sziveket;
A' busulás földhöz vér,
Mert véletlen eset,
Inkáb keserithet
Ha váratlan téged ér.

29.

A' bátor szivekkel,
Nem a' félénkekkel
Szerencse társalkodik,
Azért vagy hogy semmi;
Vagy legyen valami
A' min szived aggódik,
Mert resolutio,
Probálva leszen jó
Lelcs forsd-is második.

30.

30.

Nem rosz embert illet,
Hozzá nem-is férhet
Hogy báncsa perfvasio,
Mert a' bizodalom,
Jövendő jutalom
Reménfeggel lehet jó,
Kinek kórme vagyon,
Fára hághat nagyon,
Mint ama' csarald kigyó.

31.

Bolond és esztelen,
Lehetetlenfében,
Ki elmejét farasztja;
Szemtelen az olyan,
Harag, s' hafzontalan,
Melly erejét nem láttya,
Mert hidgyed nem fzoval
Tehetség, próbával
Ki-menetel mutatya.

32.

Drága kincs a' jo hir,
Valaki azzal bir

Es

Es meg-tudgya tartani,
Mert barlont mocsok fir,
Embert-is gonofz hir,
Igen szokta vesztteni:
Azért ne pénzedet,
Inkább jo hiredet,
Kivánniad meg-örizni.

33.

Jo, s' gonofz szerencse,
Hogy embert meg-cjtse
Fel-emel, s' tafzit-porban,
Csafzart-is koldusá,
Tefz Urat kapásá,
öltözteti bocskorban,
Királyi Corona,
S' ország birodalma,
Száll oly kor nád hajlékban.

34.

Ha búban nincs fejed,
Elethez sincs kedved,
Tégy szert a' méltosagra,
Meg-tanit faradni,
Es ritkan henyelni

S

S' gyakran juttat próbára,
 Kelletlen étellel,
 Es izetlen kedvel,
 Lopva erefzt álomra.

35.

Ne főbseg, s' felfeget,
 Hanem békefseget,
 Kivány inkább az Urtul,
 Méltóságos széket,
 Es nagy gondos tisztet,
 Ne kívány a' Kiralytul,
 Így jutíz jo vénfegre,
 Es csendes életre,
 Ha üres léfesz gondtul.

36.

Titkot Királyoknak,
 Akar nagy Uraknak,
 Nem jo mindgyárt bé-funi,
 Hanem ha bivfeged,
 Vagy kötelefseged,
 Fogja aztat tartani:
 Mert másként bozfzubul,
 S' csak kicsiny haragbul,

Fogja

Fogja fzedmedre vetni.

37.

Mikor hazugságban,
 S' hizelkedő fzoban,
 A' Király gyönyörködik,
 Akkor a' szolgai
 S' minden udvarloi,
 Isteneket meg-vetik:
 Mert csak az igazság,
 Es az irgalmafság,
 Fejedelmeket örzik.

38.

Király méltósága,
 A' nép fokasága,
 Kivel terjed nagy hire;
 Köfseg kevés volta,
 Vifzont gyalázattya,
 Kiffebitheti végre,
 Mert így birodalma,
 Elete s' hatalma,
 Vesízhet s' álhat helyére.

39.

Ország pusztulása,

S' vá-

S' várók romlása,
 Gyakran történik abbúl,
 Hogy jonak gonóztúl,
 Jámbornak latortúl,
 Nincs rekeszfze egymástul,
 Latornak arany láncz,
 Jámbornak nehéz táncz,
 Ítéltetik biráktúl.

40.

Egyenetlen tulkok,
 Nem jól vonszak jármok,
 Akadoznak az uton,
 Meg-haícnlott Ország,
 Az hol nincs igazság,
 S' nem edgyeznek tanácson,
 Annak kell pufztulni,
 Idegent szolgálni,
 Avagy veizni az harczon.

41.

Nem egyenetlenség,
 Hanem az edgygyesség,
 Kis dolgot nagyra emel
 De a' vizziza vonas,

Lefz

Lefz házadban romlás,
 S' végre eméft fegyverrel:
 Mert csak erő, és ész,
 Ha edgyütt jár, és lefz,
 Tartományokat nevel.

42.

Jaj annak a' Várnak
 Hol, és melly vég háznak,
 Ertetlen a' Vezere:
 Mert lágy pást, tor miatt
 Farkas lejtöt rughat,
 S' gyapjat hányhat előtte,
 Vallyon nyul agarat,
 És junyog madarat,
 Néz-e batran mellette?

43.

Erőszakbul álló,
 Es fegyverrel való
 Birodalom nem tarto,
 De jó-téteménnyel,
 És felid erkölcsel,
 Az melly léssen nem hajto,
 Az az dicséretes,

G

Al-

Allando, s' gyökeres,
Emlékezetre méltó.

44.

Gazdag orfíagokat,
S' nagy birodalmokat,
Könnyeb meg-hodoltatni,
Hogy sem békefességgel,
Edgyes csendességgel,
Azokat végig birni:
Mert könnyű a' nyelvnek,
De nehéz elmének,
Rendet es modot ízabni.

45.

Kétségben esteekkel,
S' meg busult elmekkel,
Tudgyad nem jó jádzeni,
Sok erős harcokat,
Ístők vonásokokat,
Hafznosb néha kerülni,
Mert nagy erőtül-is,
Eles fegyvertül-is,
Ollyak nem tudnak felni.

46.

40.

Gyakran a' méltóság,
S' hatalmas Uraság,
A' teren is tántorog,
Elete csügg tálon,
Vész kis akadályon,
Szerencsén ügye forog,
Gyakran felső polczrul,
Csak pad alá íjorul,
S' el-múlt javán háborog.

47.

Kerüld a' fzerencsét,
Mint inség bilincset,
Ne hidgy neki semmiben;
Mert ő arany-lánczbul,
Ekes fris ruhábul,
Gyakran hágy egy imegben,
A' nagy méltóságbul,
Es felső grádiczbul,
ültet fetét tömlöczben.

48.

Ember bár mindenét,
Sok gyöngyét, s' ezüstát,

G 2

Edgy

Edgy orában veszeffe,
 Még fel-talalhattyá,
 Es helyre hozhattyá,
 Csak jamborul keresse,
 De el-veszett hírét,
 Mint kedves életét,
 Nincs hol elő vehesse.

49.

A' vitéz emberre,
 Nem szólhat fejére,
 A' szerencse véletlen,
 Tégyen próbát tüzön,
 köfziklán, s' tengeren,
 S' lova legyen feketlen,
 De kit isten őriz,
 Sok kard, darda, nyíl, s' víz,
 El nem veszthet hirtelen.

50.

Mihez kardal férhetz,
 Mit fegyverrel nyerhetz,
 Nem kell ahhoz sok diván:
 Mert a' nagy Uraság,
 Birodalom, s' jóság,

Vitézt

Vitézt, s' hatalmat kíván:
 Hogy ha ez nem leszzen,
 Nem birhad mérészen
 Birodalmad lesz hiján.

51.

Az vitéz embernek,
 Kell szerencséjének
 Engedni-is gyakorta,
 Jobb erőtlenségét,
 S' tehetetlenségét
 Meg-vallani akartva,
 Hogy sem kárt szenvedni,
 Galyibában esni,
 Azt jajgatni óhajtva,

52.

Kifded ellenséged,
 Semminek ne vélyyed,
 S' ne gerjeszszed haragra,
 Vékony az haj szál-is,
 S' árnyéka van még is,
 Árnyéka fekszik másra,
 Es olykor nagy Vadak,
 Kicsiny madaraknak

G 3

Hán:

Hannyattattak praedára.

53.

Győzedelmes törvényt,
Szabad kedve szereznt
Szabni győzettetteknek:
Mert bődogság kevély,
S' nyomoruság csekély,
Edgy afztalhoz nem férnek,
Senki meg halónak,
Meg haló-is másnak
Semmit nem kedvezhetnek

54.

A' bort távoztassa,
Hogy karát ne lassa
Az had viselő ember,
Teheffen választást,
S' gondollya a' futást
S' tudgya mit tehet fegyver,
Mert restseg mindenben,
Hadban kiváltképpen
Nagy ártalomban kever.

55.

Első boszízú Próbál,

Máso-

Második meg-utál,
Visgallya tehetséged:
Harmadik érkezik,
Veled ellenkezik,
Lesz nyilván ellenséged,
Mert szalonna addig
Marad éppen, meddig
A' kést hozzá nem fened.

56.

A' kételenfégnek,
Es ösztönözésnek
Nagyob ereje vagyon,
Hogy sem okolságnak,
S' akár melly tanácsnak
Bár ugyan jót akarion,
Kiváltképpen hadban,
Hol üdöt gyakrabban
Nem válogatfz szabadon.

57.

Nem az éles fegyver,
Ellenség vért kever
Sik mezőben a' harczon,
Nem emberi erő,

G 4

S' ma-

S' maga hitt vakmerő
Emel Zászlót a' láncon,

De csak az egy Isten,
A' ki mind ott, s' itten
Segit vizen, s' szárazon.

58.

Ész, fegyver, és érték,
Es a' három festek
Mindent ki-ábrázolhat,

Békefű, s' haború,
Nálla egyarányú
Mindenhez hozzá juthat:

Ellenséget el-űz,
Meg győz s' rab szíjra fűz,
Mindenen triumphálhat.

59.

Iffiantan erőddel,
S' vénségedben észszel
Elhetcz mint eles törrel,

Csak jóra fordítsad,
S' gonoszra ne hajtsad
El-tart borral, kenyérrel,

Mind kettő kéz költség,

Kihez

Kihez nem fér szükség
Bódogulhatiz illy hirrel.

60.

Ne akkor hizlallyad
Lovad, s' abrakollyad,
Midőn hadban kell menned,

Kasát addig fujjad,
Mig meg nem ég ízajad,
Izetlen ki ne pökjed;

Mert ha meg-vér eső,
Tudgyad hogy már késő
Köpenyeget rád vened.

61.

Ne pengessed ijad,
Soká fe irányzad
Ha akariz varjat löni:

Mert hogy ha késődöl,
Sokáig czühödöl
Más fogja mellyeszteni,

Nem mondom czigányság,
De olykor ravaszág
Tud módgyával halznalni.

G 5

62.

62.

Nem azé a' madár,
 A' ki utanna jár
 S' meg-fogja hálójában,
 Ökör-is izánt zabnak,
 De adgyák azt lónak,
 Szöke eszik polyvában;
 Te-is nótát dúdolsz,
 De másokat uniszolsz
 Hogy mennyenek a' tánczba.

63.

Nincs nehezebb kenyér,
 Annál kit kardal nyér
 A' vitéz, s' vérén veszi;
 Gyakran omol ott vér,
 Háfád, szakad az ér,
 S' fejét prédára viiži,
 Kincset, és jólágát
 Kedves szabadságot
 Szerencsére fel-téiži.

64.

Szárnyon jár, és repül
 Edesget, és örül

Reménység biztatása,
 Nagyön gyönyörködtet,
 Es örömmel éltet
 Nyereség kívánása:
 De ha fordul vakra
 Koczka, s' nem a' hatra
 Jajt szerez változása.

65.

Nem csak arany fénlík,
 Agyag-is tündöklík,
 Midőn a' napra szolgál:
 Nem mind pengő tallér,
 Ollykor csak tíz fillér
 Kit számvető fel-izámlál,
 Nem minden öröm jó,
 Melly meg-mar mint kigyó,
 S' utanna bánat talál.

66.

Mondgyák nagy vizekben,
 Halnak öregiben,
 Foghat ember horogra.
 Így nagy udvarokban,
 Nem szalma hazakban,

G 6

Me

Re

Mehetni uraságra,

Mert csak történetből,
Es nem szokott rendből
Vak talált volt patkóra.

67.

Soha a' désabul,
Vederbe bofszúbúl,
Altal ne hagj akartva;
Ne mond jobb ma tűzok,
Hogy sem hólnap tulok,
Mert meg-bánod azt tudva,
Hogy hat ökör után,
Eke ízarvat méltán,
El-tarthatod dúdolva.

68.

Ha koncát meg-etted,
Levét-is hörpencsed,
Mert úgy mérik a' fontot,
Hogy egyenlő legyen,
Mert ha hibáz miben,
Hozzá vetik a' lattot:
Edest keserűvel,
Elegyitened-kell,

S' úgy

S' úgy rágnod a' falatot.

69.

Nem ad Sidó arra,
Ha mutatsz el-múltra,
Jelen valót árullya,
Nagyobb az nem adó,
S' kissébb a' kívánó,
Azt beteg-is sajnállya,
Mert a' mi volt, s' el-múlt,
S' talám ebre fordúlt,
Kalmár azt nem fontollya.

70.

Kedvetlen mértéked,
Ha majü tenéked,
Hólnap más-is várhattya,
Mert szerencse, s' idő,
Mindenre jövendő,
S' javaidat ronhattya,
Vagy hogy életedet,
Es becsületedet,
Kedved ellen forgattya.

71.

Sással fedett házban,

G 7

S' gyak.

S' gyakran nád hajlékban,
 Találz csendes nyugovást,
 De fris Palotaban,
 Szép karpitos hazban,
 Lathatsz nagy vízfíza-vonást,
 Mert nem ízegényfegért,
 Hanem nagy értékért,
 Szereznek kardoskodást.

72.

Hir postán menéssel,
 S' hamar repüléssel,
 Szokott fokot hazudni,
 Noha igazat-is,
 Vízont hamissát is,
 Tüd kösség közt hinteni,
 Soha nem aluszik,
 Oda-is férkezik,
 Hol nem kellene lenni,

73.

Nem az akaróé,
 Sem penig fútoé,
 Pallyanak el nyérése,
 Mert isten rendeli,

S' egyedül vífeli,
 Kinek meddig menése,
 Ad a' kinek akar,
 Mált meg porban takar,
 Nyilván legyen tettízése.

74.

Az álhatatlan íziv,
 Magának-is nem hiv,
 Másnak-is jár vesztére,
 Kuvalz fzenán fekízik,
 De benne nem észik,
 Morog ehült ökorre,
 Harang-is csak hirdet,
 De maga nem mehet,
 Templomban a' Misére.

75.

Irigység olly dolog:
 A' melly ízivben bolyog,
 Van maga gyötrelmére,
 Mert kire ma dúl, s' fül,
 Hólnap arra szorúl,
 Nincs az-is örömére,
 Ha más vesztén örül,

Maga belé kerül,
Leiz az-is fegrelmére.

76.

A' köffég birája,
Es igazgatója,
Szükség adgyon jó példát;
Magát igazítsa,
S' életét jobbitsa,
Jó rendbe vegye dolgát;
Hogy alatta valók,
Fő s' köz renden állók,
Dicsejék hivatallyát.

77.

Mostani igazság,
Abrázolt ravaság,
Hasonló pók-hálóhoz,
Kit el-izaggat bogár,
Muskának erős zár,
Szegénység ejt biróhoz,
Kis ort kemény vas láncz,
S' nagy latrot pengig tancz,
Kötöz akasztó fahoz.

78.

78

Igaz törvényt ne ronts,
S' jó rend-tartást ne bonts,
Ha kívánsz uralkodni:
Régi fel-hánt határt,
Mellyet az ősd járt,
Ne engedgyed bontani:
A' hamist gyűlöllyed,
S' az igazt szerezsed,
Ha akarsz fokot élni.

79.

A' meg-kötöztetett,
S' fogságra vettetett,
Embernek az mentsege,
Nem csak haszontalan,
De ugyan oktalan,
Birónal könyörgése,
Mert birót vadolni,
Es nem tanítani,
Lattatik a' beszéde.

80.

Szerencsétlenségnek,
Es szam-kivetésnek,

Nincs

Nincs kedvesebb hazaja,
Mint a' vadon erdő,
Pufzta, barlang, s' mező,
Az hol senki nem látta,
Regi boldogságot,
Vólt, s' kólt állapotját,
Hogy többre ne óhajtja.

81.

Nyomorúlt embernek,
S' gonosz életinek,
Artalmas hiszelkedni,
Bár legyen vak, vagy hat,
A' mit idő hozhat,
Hasznosabb meg-mondani:
Hogy az irigységet,
S' alá a'fott vermet,
Tudhasla el-kerülni.

82.

A' tömlöczi rabság,
Nem csak nyomoruság,
De nehezebb halálnal,
Mert edgyfer meg halni,
Hozzízú kívül valni,

Kön-

Könnyebb sőt többet hasznal,
Hogy sem csak finlódni,
S' azon lopázkodni,
Hogy szabadsága másnál.

83.

Barátság kötele,
S' egy-máshoz hirele,
Igaz tanács férelme,
Sőt a' törvényben-is,
Még-sulyos igybennis,
Nem férhet veszedelme,
Mert a' szeretetek,
Es hitetlenlégnek,
Nincsen semmi gyötrelme.

84.

A' mély gondolatok,
Es szívbeli titkok,
Tanáccsal erősödnek,
Hadak vezérlése,
S' népek intezése,
Nagy gondal vieltetnek,
Nyelv igazgatása,
S' annak zablázása,

Van

Van kezében Istennek.

85.

Keseredet szível,
S' meg-bántódot ügygyel,
Ha meg-átkoz valaki,
Félly meg-halgattatik,
S' panaszban vétetik,
Mert okot adtal neki,

Hadgya az Istenre,
Nincsen más fegyvere,
Nem fogja pártját senki.

86.

Néked esedöket,
S' óltalom kéröket,
Meg ne utáliyad soha,
S' ne inkább féllyenek,
Hogy sem becsüllyenek,
Ne mondgyak vagy mostoha,

De kegyességedert,
S' másokkal tett joért,
Dicsértéssel mindenha.

87.

Nem jo erőszakkal,

S' csak

S' csalard hamis szókkal,
Másokat meg-bántani,
Ha te mit nem szeretsz,
Abban miért eredsz,
S' kívánsz másnak ártani,
Mert mi neked fajhat,
Másnak-is az árthat,
Teged-is fog rontani.

88.

A' tisztességes kár
Nagyobb hatzonnal jár,
Ektelen nyereségnél,
Noha meg szomorít,
De viszont batorit
Nem-is vádol lánennél,
De a' ragadomány
Valamennyi, és hány
Gyűlöltet embereknél.

89.

Bóldogtalanságot,
Melly nyakadra hágot
Azt békével fzenvedgyed,
Hogy ha nem fzenveded,

S' be

S' békével nem tûröd
Bottal nyomát se verjed.

A' míg penig el jon
Nem az után késõn
Annak eleit vegyed.

90.

Mások veszedelmén,
Botlasan, s' el-estén
Bóldog szokott tanulni;
De reménség olly gyors,
Nem fél mit hozzon Sors,
S' nem tud attúl rettegni,
Hogy szoros a' kapcza,
S' majd hátán lefz palcza
Azt nem tudja el-hinni.

91.

Háládatlan világ,
Jóretedert is rág,
S' gerjeszt ellened tüzet,
Hogy ha téfzíz kivel jól;
Meg tette meg-fzól:
Erdemessen nem fizet,
Mert jól tett helyeben

Innod

Innod sem hagy vízben,
Hanem posványba vezet.

92.

Nem mindenkor hasznos,
Ollykor inkább káros
Szeget szeggel ki-verni,
Mert botfízut haraggal
Vagy üstök vonással
Nem jó gyakran követni:
Ne tartsd nyeregnek,
Hanem vak vetéinek
Eben gubát cserélni.

93.

Hasznos rabotának,
Jutalmas munkának
Fáratsága nem nehéz,
Mert ki jól vét ágyat
Talál nyugodalmat
Annak alma edes méz,
De reménség alatt,
Nehéz a' szolgálat
Gyakran penze benne vesz.

94.

94.

Pénteki vig tánczot,
S' meg-evett malaczot
Vasárnapi bú talál,
Mert szép idő után
Nagy menydörgés postán
Nyomorusaggal táplál,
Az illetlen öröm
Leszsz keferü üröm,
Sok jajt fejedre számlál.

95.

A' szó sebbe nem fér,
Villámás meg nem tér
Repül nincs rokonzája,
A' mi vólt, és meg-lett,
Vissza az nem térhet
Mert szemérmes orczája,
Igy el-lőtt nyil vala,
Nem vonatik vissza
Mert romlana palczája.

96.

A' ki szegény, s' kevély
Az a' beteg személy

Csufja

Csufja lehet mindennek.

A' ki gazdag fősvény
Igazán jövevény
Fia sovány életnek,
A' ki ven, s' parázna
Latorságnak valína,
Pazarlója pénzének.

97.

Ne verjed dió-fád,
Melly bőv gyümölcsöt ad,
Sőt töréstül őrizzed:

Mert szelid intéssel,
S' nem palcza veréssel
Gonoszt jóva teheted:
Veszítő arnyékával
Nem csak zabolával
A' fő lovat terithed.

98.

Az olajt a' tuzre
Ha öntözöd, s' ízénre,
Sebesiebb lángot ereszt,
Haragot bozfszuval,
Ne gyujtsd kemény szóval,

H

Mert

Mert olykor romlaſt terjeſzt,
De engedelmes ſzó,
Mint jó etket a' fő,
Szokott izire gerjeſzt.

99.

A' parányi csupor
Kicsiny tüznél fel-for,
Bár ne légyen nagy lángnál,
Iſtentelen harag,
Kit boſzſzúság farag
Nem hoz egyebet kárnál,
A' tiſztelőg pedig,
Meg- becsültet fottig,
Jobb a' kápoſztás huſnál.

100.

Boſzſzúság olly dolog,
Szüntelen csak lobog,
Már ſzálláſra:
E' etket prédára,
S' életet kockára
Veti, nem néz kárára:
Hogy ha kevés az-is,
Még izegény lelkét-is

Adgya

Adgya a' kárhozatra.

101.

Terméſzet hajlandó
S' mindenre vágyódó,
Jár, s' kerül minden bokrot,
A' ſzokáſt neveli,
S' tilalmat kerüli
Vélzen gonofzra okot,
Hogy ha engedſz néki,
S' nem leſz kemény féki,
Talál veſztetre módot.

102.

A' gonofzert jóval,
S' haragért ſzép ſzóval
Tanúly eleget tenni,
Boſzſzúság tételeért,
Es kár ſzenvedéſért
Ne kívány kardoskodni,
Ha kinek árthatnál,
Es kárban hozhatnál
Tudgy annak meg-engedni.

103.

Ki vermet ás máſnak,

H 2

Meg

Meg-lássa magának
 Ne legyen koporlója:
 Mert ki baráttyanak
 Vagy attyafiának
 Leízen hamis vádlója,
 Maga nyaka szegik,
 S' mellyeb kútban esik,
 Légyen mások példaja.

104.

Minden romlás előtt
 A' kevelység felhőt
 Dagaszt ember íziveben,
 De az eset után,
 Noha késő oíztan
 Vélzi magát eszeben:
 Hogy ísten elméjét,
 El vőtte-vőlt, s' észét
 Ne maradgyon büntelen.

105.

A' szcerencse pörög,
 Es kincsevel csörög
 Szem be-kötve ugy lézeng,
 Igér gyakran gyöngyöt,

De

De ad béka követ
 Adománya csak kereng:
 Triumpháló fzeke
 Meg-fordul, s' foldhoz ver,
 Vilzont a' porban fetreng.

106.

Bocskorban kerefni,
 Csítmában költeni,
 Élik becsületedre:
 Papucsoan kezdeni,
 Meztitlab végezni
 Leízen nehézségedre:
 Mert keierves inség
 Az utolsó ízűkseg,
 Ha talál vénségedre.

107.

A' ki nem tud türni,
 Nem tud uralkodni
 Bar ne mennyen Udvarban,
 Mert a' nyomoruság,
 Oskola, s' tanúság
 Meg-tanit dolgaidban,
 Keveset költeni,

H 3

Es

Es fokat foldozni
S' ugy élned ez világon.

108.

A' nyomoruságot,
Es fanyaruságot
Azok tudgyák fzenvedni,
A' kik csendességgel,
S' tűrő békeféggel
Azt el-tudgyák fedezni;
Mert az őfztön ellen
Rugodozni fenyyen
Artalmadra fog lenni.

109.

Egy fízál fa nem erdő,
Bár legyen az fenyő,
Nem mondatik ligetnek;
Talyiga nem fzekér,
El-vonnya egy őfzvér
Kicsiny terh hat ökörnek,
Egy ember csak egy fízám,
Nem férhet rá töb ham,
Meg nem felel kettőnek.

110.

110.

A' béles sütéshez,
Es az Uri névhez
Sok eszköz kívántatik:
Mert Ur nufzt fubárúl,
Nem czondra gubárúl
Meltán Urnak mondatik,
Es nem egy bęrefrűl,
Sok Udvari néprűl
Udvara dicsirtetik.

111.

Tituluffal elni,
S' jófzágot nem birni,
Igen csekély méltóság:
Mert nem titulufon,
Sem czitrán járáfon
Tetfzik-meg az uraság:
Igy fízólót el-adni
Es pört vásárlani
Nagy oftoba bolondság.

112.

Mikor jövedelmed,
Léfzen csak egy pinzed,

H 4

S' töb-

S' többet költesz kettőnél,
 Akkor kezdsz fájni,
 Mikor fogsz nyujtozni
 Killyeb rövid leplednél,
 Mert edgy kettő híján
 Nincsen igaz számán,
 Vólt a' tékozló keznel.

113.

Ha érteked vagyon,
 Ne enged szabadon,
 Maínak birni eltedben:
 Jobb tölled varjon más,
 Hogy sem te nyavalyas
 Kolduly mastul kenyérben:
 Mert nyomorult dolog,
 Az hol panasz forog,
 Sajatodnak kerteben.

114.

Ha birsz gazdagsággal,
 Ugy vesd számot azzal
 Ne légy neki szolgája:
 Mert ha te tölle varsz,
 Nem lesz ur, s' hogy ha jársz

Után-

Utánna, hanem rábja,
 Azért jobb te költsed,
 Hogy sem mastul féltsed,
 Hogy más el ne prédallya.

115.

Nálladnál nagyobnak,
 Es hatalmassábnak
 Ne add marhádat költsön,
 Mert farkas malaczozt,
 Nem láttad, s' hogy konczot
 Nyálazatlan el-ejcsen,
 Így ha Urral perelsz
 Csak hamar táskat leléz:
 Inkáb távul felejcsen.

116.

A' nagy lakadalom
 Csufoló jutalom,
 Sopánkodó tékozlás:
 A' pompás temetés
 Csak pénz vesztegetés,
 Szántízándékkal karvallás:
 Hadakozó költség
 Ez immár dicsőfleg,

H 5

S' böl-

S' bölcsesknél-is javallás.

117.

A' szegénység aláz,
S' virtult nem koronáz
Erdemed le-tapodgya,
Bár legy vitéz, okos,
Gyors, és alkalmazatos,
De szűkfegyed el-nyomja:
Mert nem az érdemre,
De teli erfényre
Perdül a' koczka hátra.

118.

Vitézlő kölségnek,
S' hadbéli embernek
Az a' kedves hazaja,
Szerencse kedvének,
S' nem maga kényvének
Akarattyát hol láttya,
Ott van nemzetsége,
Es ismeretsége,
Az hol földgyát talállya.

119.

A' vitézlő kölség.

Es

Es hadi erőlség
Akár hol-is utat nyit,
De kétségben estet,
S' árnyektul ijettet
Vár, sem fegyver nem segít,
Kis hirtelenséggel,
S' hintegető hirrel
A' félsz tunyát el-remít.

120.

Csak légyen értéked,
Bár ne légyen eszed
ültetnek felső pólczra,
Szolhat sz gyermek módon,
Neved lesz Salamon,
Vigyáznak tanácsodra:
Fejert feketének,
Feketét fejrnek
Festhet sz akaratodra.

121.

A' ruha ékesség.
Pénz pedig tisztesség
E' mostani időben,
Hogy ha ez hiános.

H 6

Magad

Magad sem vagy bafznos,
 Alig eizel kenyérben,
 Mihez Virtus nem fér,
 Ez a' kettő ra ér,
 Es mosdat leg eisőben.

122.

Természet folyása,
 A' kincs kívánása;
 Noha igen felelmes:
 Jó lelki ismérlet
 Hamis pénzt nem szeret.
 Mert leleknek serelmes,
 Mert kincset szerzeni,
 Tartani, s' őrzeni
 Eletnek veszedelmes.

123.

Beteg sokat kíván
 Egészséget híván,
 De kevést nyer azokban,
 Mert méznek kevése,
 De nem a' felesle
 Adhat jó izzájadban,
 Hájat-is el-rejtik.

Szeg-

Szegre fel-függefztik,
 Az eb ne egyék abban.

124.

Ki akar jádzani,
 Nem kell almodozni,
 Pénzét el ne vezesse;
 Mert szemefnek való
 Aratáskor farló,
 A' kezét meg ne melle.
 Kövacs-is tart fogót.
 Mikor csinál patkót,
 Magát meg ne égesse.

125.

Szén égető tökét,
 Es nem szalma kévét
 Nézdegel az erdőben;
 Macska-is egérrel,
 De nem a' medvével
 Almodik kemenczeben.
 Kinek mihez kedve,
 Ott akad-meg szive,
 S' arra czéloz mindenben.

H 7

126.

126.

Nincs femmi bölcsefég,
 Es gondolt elzelség,
 Az Ur tanácsa ellen,
 Noha el-rendeli,
 Az ember, s' intézi
 Dolga miképpen kellyen,
 De lsten vezérli,
 S' egyedül viseli
 Uttya miként, s' hogy mennyen,

127.

A' maga el-hitség,
 Esztelen kevélység
 Térít szegyen vallásra,
 Ha ez illyen botlik,
 Hidgyed nagyot esik
 Majd nem méltó szánásra,
 Maga bolondságát,
 S' akarva lett dolgát,
 Nem-is kenheti másra.

128.

Ki bogár után jár,
 Gyakran követi kár,

Sül

Süllyed, s' gázol a' sárban,
 Ha indul-is vizre,
 De nem vízfén kéfzre,
 Ott-is maradhatfz szomjan,
 Azért Vén tanácsa,
 Jobb sem iffiú gancsa,
 Mert igazit jó karban.

129.

Az ebet szörirül,
 Szamárt füleirül,
 Könnyen meg-ismérhetni:
 Embert erkölcséről:
 S' maga viseléséről
 Bizvaft meg-ítilhetni,
 Ha érdemli jobbra,
 S' ha nem méltó, balra,
 Az ollyat kell ültetni.

130.

Pokol, s' veszedelem,
 S' feneketlen verem
 Meg nem élégedhetnek,
 A' vándorló elme,
 Es az ember szeme

Illyen

Illyen telhetetlenek:

Mint a' vizi korság
Halalos szomjuság
Kornyadozó betegnek.

131.

Maga kényen járó,
Mint a' febes ráró
Szabadság méltósága:
Nem ismer rabságot,
S' nem fizet birságot
Maganos urasága,

Mert kinyes akarát,
Mint futó agarat
Ugy hordoz mulatsága.

132.

Kedvesen halgattyák,
Ha mások állattyak
Szabadságnak óltalmát:

De kevesen vadnak,
A' kik az ollyannak
Segítenék hatalmát,

Ki ki tiros koncziúl,
Más boros palaczkiúl,

Félta

Félta el-vonízák orrát.

133.

Udvar habzó tenger,
Mely örvényben kever,
Ha nem tudí; hizelkedni,
Gyakran más notáját,
Es izokatlan tánczat
Kedvetlen kell ugrani,
Tökéltelenséggel,
Sok csel s' csap befjeddel
Kell grátiát keresni.

134.

Job gonof; életet,
S' ijerencsetlenséget
Embernek el sjenvedni,
Hogy sem alnokságot,
S' hamis csalardságot
Pirulva s; egyenleni:

Mert fok fortély után,
Becstelenség méltán,
Fog tagedet üldözni.

135.

A' virtus türelessel,

S' erő

S' erős reménléssel
 Erdemel dícsiretet,
 Mert a' szabad türés
 S' kétséges reménlés
 Csak Nemes vért illethet,
 Mert könnyen szenvedni
 S' kétféggel mit várni,
 Hozhat jó nyereséget.

136.

Sok alom szakasztást,
 Törödést, s' udvarlást
 Törve nyeg az magában,
 A' ki más asztalan,
 S' nem maga tányérán
 Akar enni a' konczban,
 Mert a' köteleffég,
 Nem leg kissebb inség,
 Ki van más birtokában.

137.

Nem mondom uraság,
 De azért boldogság
 Ki lakhatik házánál,
 Bár füstös légyen-is,

Es

Es sással fedett-is
 Jobb más palotájánál,
 Ki ha azt nyerheti,
 Magával hiteti
 Nincs jobb éték tormánál.

138.

Az ut közönséges,
 De a' győzedelmes
 Jarhat rajta bátrabban,
 Mert nem a' félénk sziv,
 De a' ki bátor, s' hiv
 Mehet a' tilalmasban,
 Lám farkast hurittyák,
 S' gyakran rijogattyák,
 Még-is el-kap juhokban.

139.

Farkas ha koplal-is,
 Nem cserélne még-is
 A' kalmárok ebével:
 Ebnek vas lánccz nyakán,
 Kötve szekér farkán
 Noha lakik jó lével,
 Farkas úr magának,

örül

Örül szabadságnak
Ritkan ütik veis;ővel.

140.

Reménség ha rád néz,
Edesb hogy sem nád méz
Biztat jövendő jókkal,
Karon varjat mutat,
S' igerettel untat,
Hogy mindent ad marokkal,
De ha meg-kezd csálni,
Akkor fogsz te falni
Mérget teli torokkal.

141.

A' bos;ű állalnak,
S' dühött haragjának
Tanácsa ves;edelmes,
Ros; fesslet életnek.
S' lelki iiméretnek,
Tanuja nem hiteles,
Még o'lynak f;ava-is,
Bár volna igaz-is
Bizonyosága kétséges.

142.

142.

Soha nagy Urakkal
Cserei;nyet marokkal
Te ne egyél egy talbúl,
Ha et;el f;épiben
Efel irigységben
Rád lövöldöz magvábul,
Ha csontot nem ront-is,
Jelt hagy rajtad még is,
Hogy nezd ma;or távolyrul.

143.

Nem jó bos;űságra,
Urakat, s' haragra
Senkinek ingerleni,
De hogy ha cseleks;i,
Tanácslom hogy mes;fzi
Igyekezzenek kerülni,
Mert nehéz kő kertben
Kedv s' akarattal ellen
Urakkal tánczot járni.

144.

Nagy Urak fzerelme,
S' kedveknek öröme

Jár

Jár gyakrabban nyúl hátón,
 Melly hol egyízer nyugfzik,
 Maszfzor ott nem tekfjik,
 Nyomot sem hágy az hanton,
 Igy az Urak kedve,
 Egyízer vólt nevetve
 Maszfzor verettet nyakon.

145.

Szolgád fizetését,
 S' meg-érdemlett bérét
 Meg ne tarcsad magadnál,
 Hogy meg ne átkozzon
 Vagy kárban ne hozzon
 Inkáb mondgya volt Urnál,
 Mert boszfizu állást kér,
 Meg-tartott igaz bér
 S' vádol mindenkor másnál,

146.

Ha ki az Urához,
 Avagy házájához
 Hívségét meg-mutattya,
 Minden több jóságit,
 Es egyéb virtusit

Ezzel

Ezzel fellyül haladgya,
 S' győzedelmi palmát,
 S' Laurus Coronáját
 Méltán meg-kivánhattya.

147.

Igaz hívségedben,
 S' köteleffégedben
 Légy álhatos fottig;
 Mert az árúttatás
 S' áruló habozás,
 Noha jól tart ideig,
 De áruló maga,
 Nem lesz kedves soha
 Bar ellyen akar meddig.

148.

Tűz azt melegíti,
 Ki közel érheti
 Nem ki távol mutattya,
 Ki farkallya Urát,
 Inkáb veszi hasznát
 Mert méz magát nyalattya,
 De ki rosz magának
 Nem lehet jó másnak

Szol-

Szolgát az út valasztja.

149.

A' praktika kettős,
 Ki nem érti ag nős,
 Bir az edgyügyü fízel,
 Mert csak maga fákját,
 S' nem mások kosárját
 Alnok tölti eperrel,
 Az hárt akkor hántya,
 A' mikoron láttya
 Teli vagyon mézgével.

150.

Ne örüly bitagnak,
 S' hamis majorságnak,
 Melly csak kedved gerjeizti,
 Szaz igaz pénz között,
 Egy hamissán gyűjtött
 Tobbis meg-eméizti:
 Mert Elöpus ebe
 Arnyeknak örülve,
 A' konczot-is el-veszti.

151.

Gazdag ki sorsával,

S' érte

S' r eke javával
 Pan íz nélkül meg-nyugszik,
 De nyomorult, a' kit
 Fölvénység meg-vakít,
 Sorsával nem elégzik;
 Mert ki uforával,
 Keresi zaloggal
 Csendessen nem aluszik,

152.

Hamar gyűjtött marha,
 Olyan mint füz moha
 Hirtelen kevesedik;
 Mert hamis márhája
 öszve gyült aranya
 Az igaznak tartatik,
 De a' kézi munka
 Bár gyüllyön halomra,
 Nő, terjed, s' izaporodik.

153.

Ebül gyült szérdéknek,
 S' hamis kerefetnek
 Prédára kell özlani,
 Másod s' harmad izig,

I

Roz

Rosíz bitangnak addig
 Hellye sem fog látítani,
 Mert átok fiaira
 Hamar jün, s' annyokra
 A' kik fognak koldulni.

154.

Igazat semmi kár
 Tódullyon rea bar
 Meg nem ízomorithattya,
 Kivánsága el-jön,
 Ha léfzen-is kesön,
 Kedvet meg-vidámittya,
 De az ístentelen
 El esik hirtelen,
 Mert vetke meg-vakittya.

155.

A' ki tulajdonat,
 Es igaz marháját
 Ofztya a' szegényeknek,
 Inkáb gazdagodik,
 S' jobban mohosodik,
 Nincs hja értékenek,
 De kik másét lopják,

Kobo-

Koborollyak s' fosztyák,
 Nagy szükseget szenvednek.

156

Midön szidalmazod,
 S' a' szegényt rongalod
 Káromlod ístenedet,
 Ha penig ruhazod,
 Szükségét taplalod,
 Tíztelel teremtődöt,
 Mert az alamisna,
 Lesz usora haszna
 El nem rejti béredet.

157.

Nyomoruságában,
 Nem boldogságában
 Barátod látogassád,
 Te tanácsod jeles,
 Nem gyönyörúséges
 Légyen, kivel biztassád,
 Mert a' hizelkedés,
 Hazug incselkedés
 Akar honnét fordittsád,

12

158.

158.

Hol jó szível litnak,
 Ott meg ne unnyanak
 Vifely gondot jól arra,
 Mert ha ma itatnak,
 Holnap nem kinalnak
 Találíz bé-zárt ajtora,
 Azert nem mindenkor,
 De csak idejekor
 Jarhatíz a' pap fajtyára.

159.

Mint moly a' ruhának,
 Es féreg a' tanak
 Ugy árt bánat szivednek,
 Mert búfúlás faraszt,
 A' gond pedig bádgyaszt,
 Sérleme is lelkednek,
 Csontod hafogattya,
 Velődét szarasztya,
 S' gyilkosla életednek.

160.

Nem annyira hasznát
 Mint élete hozfizát

Em-

Ember nézi mindenben,
 Ezért gyakran izzad,
 S' haja szála borzad
 Maradhaszon életben,
 Leg inkább éltejert
 S' meg-maradásaert
 Ki, ki, aggik lelkében.

161.

Nagy hasznót kicsiny kár,
 Erdegellyen-is bar,
 Azzal el nem fogyattya,
 Kis patak tengerben
 Follyon bár szüntelen,
 Ugyan meg nem árasztya,
 De apro fővenyet,
 Nagy árvíz el-lephet,
 S' végre széllyel oizlattya.

162.

Mondolás bélesnek
 S' téjfeles lepénnek
 Ha mindenét fel vetned,
 Sok költséggel lenne,
 Nem-is ennél benne

13

Csa

Csak vajatlan meg-fütnéd,
Mert a' rest többet jár,
Fölvént erhet töb kar,
Ha panaszát értenéd.

163.

Nem leszen gazdag dús,
A' fzemermes koldús,
Ritkan eszik kalácsban,
Mert nema gyermeknek,
Es meg-kötött nyelvnek
Nincs értelem izavában,
Sült galamb nem repül
A' tűz helyen kívül,
Senkinek-is szájában.

164.

Ajándék marhának,
Nincs odva fogának,
Kiért el ne vehetted,
Hol adnak malaczt,
Ott ne tarcs tanácsot
Azt miképpen mellyeszszed,
Hanem mindgyart lákkal,
Es az után nyárral

For,

Forgolódgyál hogy süffed.

165.

Adott jót felejtse,
S' panaszban ne ejcsed
Ha kinek joval vóltál,
El vótt jórúl pedig
Emlekezzél hóltig,
S' hálá adás mutatafál,
Ha adsz, adgy jó szível,
Ha kér sz, vedd jó kedvel,
Hogy meg ne utátfafál.

166.

Nem árt az illy átok,
Es illetlen szítok
Melyre nem adtál okot,
Mert a' szamar rivás,
Es kuvasz ugatás
Mészze érni nem szokott
Gonosz jámborokért,
Hamis, igazakért
Mindenkoron adatott.

167.

A' szép csörgő forrás,

I 4

Szem-

Szemnek kedves látás
 Az elmét újíthattya,
 Szép gyönyörű pasit,
 Melly ezer kedvet nyit
 A' fizemet hizlalhattya,
 De igaz barátság,
 S' meg-rögzött társaság
 Eletét hoszszabbittya.

168.

Szeretet égő tűz
 Őszve fzerkeztett s' fűz,
 S' edgyben kapcsol két lelket,
 Evez egy hajóban,
 Lépik igaz nyomban
 Teszen edgye két szívet,
 A' mit beszél nyelve,
 Azt kívánnya szíve,
 Terjeszse jó hir, nevét.

169.

Régi barátodat,
 Meg-ülmert társodat,
 Szeresd miként lelkedet,
 Gyakorta ag lovon

Verik

Verik farkast agyon,
 S' bellelhetik mentedet,
 De mint delczeg vad-lo,
 Az új tars sem való,
 Felben szegi kedvedet.

170.

Szeretônek febe
 Nem idez törvénybe,
 Jobb sem gyűlölo csókja,
 Barátod mindenkor
 Szeret, nem csak olykor
 Midôn aranyad láttya,
 De Judas áruló
 Csokjával ajánló,
 Rejtett mérget mutattya.

171.

Atkozott izegénység,
 S' fogyatkozott izűkség
 Nem talál batorságot:
 Mert a' szűkölködô,
 Majd nem-is illendô
 Ismérjen rokonságot:
 Hanem az Uraság,

15

Aján-

Ajándék, s' meltoság
Nevel atyafiságot.

172.

Szerencse erfényét,
S' álhatatlan kineset
Ha veled nem közlötte,
Csenedességben élhetisz,
S' tölle nem-is félhetisz
Hogy kedved nem nevelte,
Mert ő fenyyett hazbul
Szegény társaságbul
Minden közit ki-vette.

173.

Prókátorra pered,
S' új orvosra élted
Ne bizd tellyeségesen,
Lám lsten néked is
Adott eízt, s' másnak-is,
Dolgod vífeld eízfén,
Mert fzenet kovacstul
S' lálnakot czigánytul
Nem vehetni nyertesen.

174.

174

Doctor a' nyavalyát,
S' Prókator a' Causat
Igen ritkán enyhíti,
Doctor purgatiót,
Máfik exceptiót
Ad, kivel nehezíti,
Igy egéségedet,
S' minden értekedet
Gyanú perrel emészti.

175

Mi nincs okosságbul,
Van a' kábaságbul,
Nem-is léfzen állando,
Minek nincs ereje,
Annak nincs gyökere
Nem lehet maradandó,
Mert jégre metízett kép
Nem lesz fokaig ép,
Mert széltűl-is olvadó.

176.

Embért nevetésén,
S' habota szerzésén

16

Lil.

Itilheted bolondnak,
 Ki minden bezzédét,
 Es cselekedetit
 Meg-neveti magának,
 Es csak kaczagáfrul,
 Nem valami jórul
 Adhat tanácsot másnak.

177.

Egyfzeri dorgálás,
 Vagy kemény ríjafztas
 Többet haiznál okosnak,
 Hogy sem ízáz vereség,
 Avagy kemény inség
 Altalkodott bolondnak;
 Mert bolond nem barfont,
 Hanem hetes váfzont
 Erdemel csuhajanak.

178.

Hijában perfélni
 Ebet, s' mellyeszteni,
 Nem szalonnának való,
 Illyen az ostoba,
 S' tudatlan goromba

Ehez

Ehez szintén hasonló:
 Akár mint tanitsad,
 Bár pálczával csapjad,
 Nem léfzen botbul farló.

179

Puha, s' henyélő test,
 Ektelenséget fest
 S' nevelője romlásnak:
 Gonofságnak vára,
 A' köz jónak kara,
 Fia a' torkolságnak,
 Mint vér ízopó nadály,
 Vagy méh rontó harkály,
 Oka fok latorságnak.

180.

Ha a' fzekér kenőt,
 Avagy lépes veszfzöt
 Forgatod a' kezekben,
 Köntösödre ragad,
 Szakállodban akad,
 Kit le nem moshatsz vízben,
 Így gonofz barátság,
 Es lator tártság

17

Mocs-

Mocskol becsületedben.

181.

Ne fély a' kérkedő,
Csácsogó, s' fecsegő
Maga hanyó csél csaptúl,
Mert ollyannak nyelve,
Versengő fégyvere,
S' bizodalma ajtón túl,
Mint az eb csak ugat,
De nem igen marhat,
Meg ijedvén farkastúl.

182.

A' korsôt a' vizre
Addig hordgyák, s' jégre,
Mig cserepenként torik,
Igy ember lopásra,
Addig jár fosztásra
Veletlen fel-függefztik,
Mert az tudni való
Vizben nem lesz haló,
Ki kerékre tartatik.

183.

A' lator erkölcsnek,

S' roíz

S' roíz igyekezetnek
Sok ajándék sem elég,
Latornál nincs verek,
Semmit nem tart bűnnek
Patvar tartsa mind eltig;
Mint az eb a' Dunán
Egyfzer által úszvan,
Kelizül mázfzor tengerig.

184.

ördögnek ideig,
De nem azért fottig
Kell gyertyát-is gyújtani,
Náladnál rofízabnak,
Es alab valónak
Olykor fokát kel tünni,
A' jó eggyeségért,
S' csendes békeiségért
Sokat el-kel halgatni.

185.

Jobb más latorsága,
S' titkos csalardsága
Miat, embernek veszni
Hogy sem félelmeben,

Avagy

Avagy ijettében
Gyalazattal meg halni,
Mert felénk harang szót,
Avagy gyász koporsót,
Miként tud érdemleni.

186.

Inkább hidgy az ebnek,
S' meg dühött medvének,
Mint fecsegő embernek,
Mert az fene vadak,
Termézetből marnak,
S' artalmadra sietnek:
De hamissak szíve
Nem ott jár hol nyelve,
Orozva emésztének.

187.

Noha kicsiny a' bors,
Melegsége nagy, s' gyors
A' nagy babnál erősebb,
Az oktalan nagy test
Ha félénk, s' ahoz rest,
Vasnál mivel tettetés?
Mert nagy, s' tágas pajta

Ha

Ha üres, és pufzta
Olnal mivel bõcsõsleb?

188.

Nem méltó az élni,
A' ki csak henyéli
Szokot, mint az méh here:
Mert az hazájának,
S' közönséges jónak,
Nem néz elő-mentére:
Nyárban csak arnyékot,
S' télbe csak lánakot
Keres, könnyeségere.

189.

A' tehénnek tején,
Meg-tetfzik idején
Leiszíve turó bellőle,
Jó vásár-is estin,
Nyereség-is vesztin
Jelt mutathat környülle,
Igy virtus iffiúból,
Mint vas szeg a' fákból
Ki nez, hogy szóll felölle.

190.

190.

Ha háborgattatik,
S' ok nélkül bántatik
A' Nemzetes Nemes vér,
Nehéz azt kérteni
Es meg-engesztelni
Mig magában meg nem tér,
Mert kígyó farkáért,
S' az el-vágásáért
Mindent mardos mihez fér.

191.

Dorgálás, és veszfzô,
Csak ne legyen késô,
Jót nevel a' gyermekbôl,
Ne bocsájd szájára,
Mert bút hoz Annyára
Rozs fôzött erkölcsébôl,
Fát-is mig fiatal
Hajthatisz akarattal,
Hanem rögzött tôrsôkbôl.

192.

Bôldogtalan férfi,
Olly Attya, kit rozs fi

Bú-

Búval, s' gondal keserit:
Hafznosb ugy meg-halnod,
S' fi nélkül maradnod,
S' el-tôrlened a' nevet,
Hogy sem Istentelen
Legyen, s' engedetlen
Jobb ki-vájjad a' szemét.

193.

Jó erkölcsel tellyes,
S' jó hir nével ekes
Vén embert meg-becsüllyed:
Meg-fogadd tanácsát,
Ôrizzed hagyását,
S' jó intésed követted,
Ne illyesd haraggal,
S' ne bôlizz oncsád csuffal,
Meg ne atkozzon teced.

194.

Miképpen tisztelted,
Atyádat s' bôcsülted,
Azont várjad magadra,
Mert Atyád siraša,
S' Anyád atkozása

Ostort

Oltort fonhat nyakadra,
S' hol nem fog vi'zketni
Ott fogod vakarui,
S' nem lesz birád fiadra.

195.

Gyermeknek játéker,
S' özvegynek sirásért
Ne süvegely te foha,
Mert gyermek játékkal,
Az aszfizony sirással
Fizet miként mostoha;
De szolgálj te olynak,
Hogy fáradságodnak
Légyen halzna valaha.

196.

Minden újság kedves,
Az ő penig reves,
Vetik a' lib vásarra,
Uj ízita függ szegen,
Az ő hever földön,
Csak nem-is téfzik pólczra;
Noha az ő bortúl
Jobban, hogy sem mustul,

Me-

Mehetfz az ugró tánczra.

197.

Szerellem, es a' bor,
Kiben ez kettő forr,
Nincsen ott nyugodalom,
Mert edgyik izivedben;
A' másik elmédben
Hatalmazott hatalom :
Mind kettő égő tűz
Kedved el'en hajt, űz;
Ezek vége fű, s' halom.

198.

Nem lát a' izerelem,
Nincs nalla értelem
Nem néz Iffiat, sem aggot,
Bolyogva kit talál,
Ottan kedve meg-ízall
Veli Diánat latott,
Mint a' torna féreg,
Nem rija hogy méreg,
Hanem mézben harapott.

199.

A' nőfő legenynek,

S' kin-

S' kincses erszényének
 Nagyobb híre sommánál,
 Férhez menô lyánnak,
 S' drága ruhájának
 Több szekrénye számánál,
 Mert pecsenye füstí,
 Nagyobb ízokott lenni
 Mindenkoron magánál.

200.

Ha feleséget vesz,
 Bútul üres nem lesz
 Fonnyadsz, száradsz mellette,
 Orát-is hogy ha vesz,
 Hidd nyughatatlan lesz,
 Kell lenned környülötte,
 De mikor veriz Papot,
 Fel-jedzed az napot
 Mert lesz gondod érette.

201.

Házafok szerelme,
 S' egyenlő értelme
 Nincs a' kendett orczában,
 Mert a' nagy pipelég,

S' a'

S' a' kendözött szépség,
 Venust vadász malokban,
 De tókélletesség,
 Es szemérmetetiség
 Foglal izivet magában.

202.

Beteget gyöngy vízzel,
 S' bádgyattat gyors kézzel
 Segítvén gyógyíthatnak,
 Rabok vas békókbúl,
 Láncz és kalodákbúl
 Sokan izabadulhatnak,
 Rôgzott serelembúl,
 S' bolond serelembúl
 Ezre ritkan hozatnak.

203.

Szép aszfzony, és jó bor
 Igen még hitt jámbor
 Embert, kíván örzésre,
 Mert az aszfzony gyarló,
 Engedelmes, s' hajló
 Hamar felel kérdésre,
 Bor-is kívánatos,

Nem

Nem kell hozzá lantos,
Alkolcsot tart pinczédre.

204.

Nem kell ottan czégér,
Hanem török, s' hebré
Az hol jó bort kezdenek,
Mert bort nem czégerrül,
Hanem jó izirül
Az korcsomán dicsirnek,
Lyánt sem kőzoruértt,
De a' jó erkölcsért
Leg hamarebb el vesznek.

205.

Fazakat kongasán,
Az ôkrôt vonásán,
Valogattyák vásáron,
Lyánt vak szerencsére,
S' dicsért reménfégre
Szerzik költséges arron,
De ha fog hibázni,
Akkor fogz te fázni,
Lepled rugta ágyadon.

206.

206.

Csalárd a' kedveség,
Hívságos a' szépség,
Noha tûnik szemedben:
Urát féltô Afzszony,
Mint a' drága bársony
Marad dicsiretiben:
De a' gonosz afzszony,
Mint a' hetes vázsony
Szapullást vár mindenben.

207.

Örökség, s' majorság,
Ház, s' minden gazdagság
Maradnak az Attyoktól.
Az okos feleség,
Es jámbor segítség
Adatik csak az Urtúl,
Es ha olyra találz,
Sok napokat számlálz,
Ment vagy világi bútul.

208.

Jaj annak az háznak
Hol tehén, bikának

K

Jár

Jármot vethet nyakában,
Csak példa a' bika,
Aszszonyokban ritka
Mely nem szöne bordában,
Hogy nyergellye Urát,
S' félre tegye kontyát
S' járja tanczát szomszédban.

209.

Egy nyakon ütésből,
Vagy arczul verésből
Történik üstök vonás;
Olykor csak egy tánczbul,
S' trefálódó szóbul
Lézen házaság rontás,
Hanem zárjad addig,
Istállodat meddig
Nem esik a' ló lopás.

210.

El-rejtett jót, kincset,
S' gonosz feleséget
Elmedbül ki nem vethetfz,
Mert mind kettő olly gond,
Kit a' nyely ki nem mond

Mint

Mindeniktül epedhetfz,
Hanem ha rosz hidon
Léfsz, vagy nyúlászaton,
Akkor ha mit felejtethsz.

211

Gonosz hir szárnyon jár,
Ló fut, senkit nem vár,
Előzi a' mentséget,
Jó hir későn térül
Gyakran süllyed, s' merül,
Veles hordoz kétséget:
Bár volna igaz-is
Rostáltatik ugy-i s
Szerezzen irigységet.

212.

Vén ember elmeje,
S' az iffiú ereje
Verik-meg az hadakat,
Gyakran alnoksaggal,
Es nem erő szakkal
Rontnak erős Várat,
Mert az ész gyakrabban,

K 2

Mint

Mint kéz vadászban,
Kötöz Oroszlányokat.

213.

Erős az igaság,
Es az szép afzszonyság
S' magát itató jó bor,
Ezek kik meg birtak,
Es földre tapodtak
Fejedelmeket sokszor,
Gazdagság s' bölcsesség,
Erő és vitézség
Nem bir ezekkel olykor.

214.

Kár vitéz férfinak
S' kegyes jó afzszonynak
Meg-venhedni időtül;
Kár a' szegény lónak,
Mint sebes folyomnak
Bennulni ütődéstől,
De így jár e' világ,
Mely csak tündér hívság:
S' változó mindenestül.

215.

215.

Kelletlen ott a' kincs,
Hol jó egészség nincs
Jaj faj, csak azt dudollya,
Mert gyöngy, gyémánt, s' rubi
Nem ad kedvet máskint,
Csak szemedet hizlallya;
De a' jó egészség,
Epp kéz, láb; s' békeiség
Bús lelket-is táplallya.

216.

Számkivetést tünni,
S' gonosz hirben élni
Késervéssel halálnál,
Az mardosó szükség,
Kit szenved az vénsegg
Mind súlyosabb azoknál,
Mert ez három dolog
Már szokásból forog
Az emberek házanál.

217.

Kövön kígyó nyoma,

K 3

S' 12

S' repülő fas úttya
 El rejtetett látásban,
 De az iffiu úttya,
 S' el-tökélt szándékja
 Titkosb ösvény magában;
 Mert titkát ki tudgya,
 S' rejtekét ki lattya,
 S' kit fogad tanácsában.

218.

A' frís tetfzin színnel
 Ekes rósa reggel,
 Mindent indít örömré,
 Koszoruja ékes,
 S' ajándékban kedves,
 Méltó a' dicsíretre,
 De muló szépsége,
 S' hervadó épsége
 Bút hoz ottan szívedre.

219.

Az zengő mehecske,
 S' gyapjatlan nyüvecske
 Ha jut-is kemény telre.

No

Noha nem szánt el-él,
 A' szükségtől nem fél,
 Ki telet kikeletre,
 Nem hágy hidd feleltve.
 Az ki vagy teremtvé,
 Csak ügyed bízd Istenre.

220.

Sokat fárad vadász,
 S' ritkán szárad halász
 Ugy keresi kenyerét,
 Kapás nyes irtóvánt,
 S' madarász lépet hánt,
 Elleszthesse éhségét,
 Az arató eped,
 Kaszás hevet szénved,
 Tengethessé életét.

221.

Az gyomor éhsége,
 És kenyér szüksége
 Mindent fel tud fontolni,
 Okost, bolondságra
 Jambort-is lopásra

K 4

Gya-

Gyakran szokott untatni,
Mert ott van az inség,
Hol süveget szükség
Kezd szitával földözni.

222.

A' fok uj találmány
Ki tudná mennyi, s' hány
Mellyet az elme kohol,
Torok mélységéjért
S' kenyér szükségéjért
Ember mindent ki gondol,
Mert hijános, érték
Nem lesz teli mérték,
Torok jó hírt meg-mocskol,

223.

Esznek, hogy éllyenek,
Elnék, hogy egyenek
Sokan emberek közzül,
Mert foknak Istene,
Hasban reménsége
Van dicsőisége ebbül,
Ha izomju gégejét,

S' el

S' el-száradott inyét
Olthattya borfós lével.

224.

Etel, s' ital álom,
Szükséges ez három
Ez világi életre,
Mértékelve hasznos,
Szükség kívül káros,
Ejt a' foka veszelyre,
Hol jó mód tartatik
Ott fok jó adatik,
Hoz, kívánt egészségre,

225.

Az mértékleteiség,
Mint jó levegő ég
Hoz kedvet s' nyájjasságot,
Mind Istent dicsírni,
S' egyéb dolgot tenni,
Nem restell fáradságot,
Mert a' józan elme
Eletnek szerelme,
Indit vig mulatságot.

K 5

226.

226.

Részegség olly étek,
Kibül minden vétek
Terjed egész világon,
Jó vitezeknek árt,
Rajok hoz bűt, és kárt,
Mint történt Nagy Sándoron,
Ha Bacchus poharat,
Gyakran töltöd, s' borát
Gázolsz te is ez uton.

227.

Az ki nyárban nem g/üjt,
Télbe keveset fűjt
Tízta annak fazaka,
Ritkán ül ebédhez,
Semmit nem tész tűzhöz
Nem penészül kalatssa,
Honyeléfen morog,
Hogy a' hafa korog
Magara van panaszsa.

228.

Ektelen fősvénység,
S' rút telhetetlenség,

Ször:

Szörnyű vétek magaban,
Ki mint varas beka
Noha földben lyuka,
Nem mér enni az porban,
Sobrák embernek-is,
Csak zab kenyere-is
Mezes falat szájában.

229.

Jobb egy száraz falat,
Bár ne egyél halat,
Csak lehetsécs csendességben,
De a' teli pincze,
Rakot ház, pint, s' ittze,
A' hol van versengésben,
Nem élet, de halál,
Hol annyi bú talál
Oránként te lelkedben.

230.

Jól van annak dolga,
Régi buza doha
Kinek járja udvarát,
Tavalyi szalmaja,

K 6

S' meg

S' meg-maradt szénája
 Ekeliti pajtáját,
 Van olynal bor árra,
 Nem kél az táskára
 Csufztathattya bocskorrát.

231.

Jámborság cseksit,
 Szemérem tisztet
 Magad jó viseléssel,
 Ruha szemfény vesztet,
 És külső tettetés
 Patikai festéssel,
 Természetén kívül,
 Ki szépségnek örül
 Jele jár kettős szível.

232.

Sokan kapállással,
 Vagy szép him varrással
 Szoktanak vetekedni,
 De az igazsággal,
 S' Istenes jóssággal
 Nem tudnak dicsekedni;

Azért

Azért nem mivedet,
 De jó életedet
 Fogják az fontra vetni.

233.

A' mocskot mosással,
 S' gyakor szapullással
 Ruhából ki vesztethetni,
 Így a' bünt firással,
 S' igaz meg-bánással
 Tudhatod el-törteni,
 És bődögülsz akkor,
 Haláloddhoz mikor
 Leg közelebb fogsz járni.

234.

Nappali rettegés,
 S' éjjeli rémülés
 A' rossz lelki-ifjéret,
 Fél az álmotúl-is
 Retteg a' féltül-is,
 Tudgya bűnnel fertezett,
 Ha valami mozdúl,
 Vére benne posdúl,

K 7

Mert

Mert vétke romlást szerzett.

235.

Mikor törvénytül vársz,
Akkor jó úton jársz,
Nincsen abban rövidség,
Perlekedő tártnak,
S' felebarátodnak
Ne légy azért ellenség,
Hanem csak causának,
Es exceptionnak
Légyen abbúl gyűlölség.

236.

Az ökröt a' szarván
Az harišt a' szaván
Gyakorta meg-foghatod,
Embert szabad nyelvén,
Jobban mint lépésén
Beszédén nyomozhatod,
Elmeje hol járjon,
Szíve mit kívánnyon
Könnyen meg-rostálhatod.

237.

237.

Parányi bimbóbúl,
S' kisdéd virágjabúl
Nagy gyümölcs nevelkedik,
Alázatos szív-is,
Miként boroštyán-is
Magassán emelkedik:
Mert együgyü szívben,
Nem kevély elmében
Az Isten gyönyörködik.

238.

Alázatos szível,
S' buzgó könyörgéssel
Meg hatod az egeket,
Az irgalmasággal
Es az igazsággal
Meg-változ az vétkeket,
De álmotúl félni
S' büntől nem rettegni,
Nem találod ezeket.

239.

Hadak meg-verését,

S' né

S' népek büntetését
 Isten maga forgattya,
 A' házasság szerezte
 S' két személy meg-kötést
 Csak egyedül mutattya,
 Kiralyi koronát
 S' ország birodalmát
 Kezéből osztogattya.

240.

Uram gazdagságot
 Ne adgy, oly jószágot
 Hogy ellened dagadgyak,
 Őriz szegény segtül
 S' kolduló élettül,
 Hogy másoktól ne lopjak,
 Hogy az te nevedre,
 Es idvefélegemre
 Hamis hűtett ne szorjak.

241.

A' nyelv gonosz fegyver,
 Meg-öl, s' bűzben kever
 Szabadgyaban hol úszhat,

ökör

ökör alatt borjút,
 Holló fészken hattyút,
 Ha nincsen-is, de mondhat,
 Így becsülletedben,
 S' érdemlett hitedben
 Hamar földre tapodhat.

242.

A' meg holt emberrül
 Ne szólly éktelenül,
 Hanem jobbitsd életed,
 Gondold utánna még,
 Kölcsönt félő ne végy,
 Mások nyelvét enyhítsd,
 Ha vólt mi ráncorod
 Ellene, s' haragod,
 Aztat immár felejtsd.

243.

Minden gyönyörűség,
 Nyavalya, s' egétség
 All őt érzékenységből,
 Ember alkotása,
 S' tagja formálása,

Föld

Föld, víz, ég és a' tűzből ;
 Kikkel hogy ha jól élsz ,
 Hofzszu üdöket éríz ,
 Mert életed ezekből.

244.

Az óra folyton foly ;
 Meg nem éízi a' molz
 Vallyon, ki határozza ?

Kertben-is el-fzárád ,
 Szép rósa, s' el-hervad ,
 Ki a' ki óltalmazza ?

Igy ember el-tünik ,
 Elete el-mulik ,
 S' teste földet halmozza.

245.

Az unalmas vénség
 Izetlen neveltség ,
 Mert ég kedve körmére ,
 Koczódás, s' irigység ,
 Benne a' fölvénység ;
 Fél juthat zab kenyérre ,
 Nincs ott vigasztalás,

Csak

Csak az álom látás
 Patkoltat meszíze földre.

246.

A' kigyó meg-ujjul ,
 A' hangya szárnyaúl ,
 Ha érkezik vénségre ;
 Szarvas meg-iffiodik ,
 A' fas le-vetkezik
 Nagy hofzszú eíztendőkre ,
 Csak ember nyomorúlt ,
 Romlott és meg-szorúlt ,
 Kicsiny s' rövid időkre.

247.

üveg romló cserép
 El-tart, és lehet épp
 Száz eíztendő múlva-is ,
 Az ember élete ,
 Ez világon lete
 Bizontalan csak ma-is ,
 Ha mára viradtál ,
 Holnapra bucsuzzál ,
 Mert indulhatsz tovább-is.

248.

248.

Fő fájás szédelgés,
Csömör, s' hideg lelés
Fűekkel üzettetik,
Az halál teéleme
Szörnyű veszedelme
Meg nem előztethetik,
Virágos kertekből,
S' Grottás tó vizekből,
Meg nem orvosoltatik.

249.

Nincsen semmi ujság
Hanem minden óság,
Mert vólt el mult üdőkben,
Voltak, és el-multak
Kikről fokat szoltak,
S' vadnak szó beszéd közben;
Ekkeppen meg lóttek,
S' meg-is történhetnek,
Es csak így mennek végben.

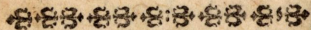
250.

Gyors nyelv-is meg-némul,
S' ha-

S' hamar elme tompul
Vizsgálván az egeket,
De én nem máfokbul
Üdö meg-csalásbul
Szerzettem ez verseket,
Azért csak úgy fejtsem,
Hogy vizsgálja ne ércsed
Ez homályos igéket.

A2

*Az esztendőnek négy
réseinek mivoltáról.*

1.

Most már minden újul,
Vigad, örül, s' vidúl,
Hogy tavaszi idő ér,
El-ment a' ho, dér és tél,
Zöld pafit, vetés kél,
Vig minden halom, hegy, s' tér,
A' kert viragokkal,
S' mező harmatokkal,
Minden bánatot el-vér.

2.

Nyár párló időkkal,
S' csattogó esőkkel
Gyakran kedvet változtat,
Balha s' légy csipissel,
Szúnyog orr zengéssel
Nyugodalmat nem adhat,

Epefő

Epefő aratás,
Izzasztó kaszállás
Csak árnyékot kívántat.

3.

ősz szőlő gerézdel,
Szép sűrű képekkel
Az embert vidámittya,
Köve, vad, s' madárral
Meg tölt pineze borral
Lankadt erőt újjítja,
Fáratsága hasznát,
Most vész jutalmát
Midőn asztagit láttya,

4.

Tél embert szomorít,
Gyakran tüzhöz ízorít,
Hogy melegéce testet,
Sűrűn nyomja agyát,
S' hüvelyezi álmat
Hannya s' veti elméjét,
Ha mit gyűjtött nyárba
Most apritty a talba

Hogy

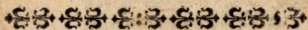
Hogy tengesse életét.

5.

Négy fertály esztendő,
Jó, és gonosz idő,
Mutattya voltakeppen;
Miképpen kell elned,
Es mikor mit tenned
Elődben adgya szépen:
Kopaszt borotválni,
S' haját el tarolni,
Allyon üstöke éppen

A kü-

A' különböző szín fe-
steknek értelme és ma-
gyarázattya.

1.

K irály szín méltóság,
Ezüst szín Uraság,
Piros jelent szerelmet:
Fejér szín szûzesség,
Páfit szín reménség,
Tett szín jelent gyötrelmet,
Tenger szín habozó,
Láng szín tétovázó,
A' zöld jelent kegyelmet.

2.

Galamb szín értelmet,
Róla engedelmet,
Veres jelent haragot:
Eg szín józan elmét,
Medgy szín sziv felelmet,

L

Haj,

Haj szín jelent haragot,
 A' füzke gorombát;
 Hamu szín ostobát,
 Sárga jelent bolondot.

3.

Baraczk szín együgyűt;
 Viola mord kedvűt
 A' kék jelent kétséget:
 A' gyász fekete szín
 Eletünknek estin,
 Halálra emlékeztet,
 Szederjes firalom,
 Szívbeli fájdalom;
 Ad mindenik értelmet.

VEGE A' MAGYAR

Sententiáknak.

Bé-fejezése ez Versek- nek.

V Eget vetek immár csekély
 rithmusimban,
 Noha az irigység tudom vézi
 szóban,
 Ha ki nem szereted irjad mását
 jobban,
 Ne marczongd elmémet ez ki-
 csiny munkámban.
 Harkály eledeleért keres fában
 férget,
 Elzébe sem vézi, vág mellyére
 terhet,
 Tudom verseimhez hogy elég
 szó férhet,
 Mert bika alá-is a' nyelv borjus
 tehet.
 Méhecske rósárul széd jó édes
 mézet,

L 2

A' pók

Bé-

A' pók reá menvén fzi azonrúl
 merget,
 Apelles képében varga talált véc-
 ket,
 Mondván czippolyôshöz nem f; a
 bott mérteket.
 Róka maga farkát f; zokta csak
 dicsírni.
 Tigris, s' Párducz bôrit csak sem-
 minek vélni,
 De f; zücs meg-csávalva kezdi azt
 becsûlni,
 Erdeméhez képest az árrát-is
 f; zabni.
 Leg könnyebb embernek má-
 fokat itilni,
 De az maga vetket nehéz meg-
 ismérni,
 Könnyü más f; zemében kicsiny
 f; zalkát látni,
 De nehéz gerendát magájében
 nézni.

Vélet-

Véletlen bokorbá a nyúl gyak-
 ran fektzik,
 Kivel jó agar-is fokszor nem ér-
 kezik,
 Az Astrologus-is néha feletkezik
 Juhász pedig tudgya ha idô válto-
 zik.
 Vas macska-is ollykor gallyát
 meg-nem tarthat,
 Réthora kicsiny hal, de ellene ál-
 hat,
 Fenn héjazó elme, a' mit ki gon-
 dolhat,
 Az edgyügyü ész-is utánna nyo-
 mozhat.
 Erdemlett szolgálat méltán fol-
 dot vézen,
 Gyôzedelmes pályán vár aján-
 dek kéfzen,
 Ki ki bár mint nyessé dicsireti lé-
 fzen,
 De a' ki-menetel itilletet téfzen.

L 3

Nin-

Nincsen olly fovány kert azért
 e' világon,
 Avagy olly parlag föld akár mely
 határon,
 Hogy jóra való fű nem termene
 azon,
 Mellynek hasznát ollykor ne ad-
 nád aranyon.
 Nem irtam ezeket elme muta-
 tásért,
 Hanem néha, s' ollykor csak a'
 mulatságért,
 Nem laktam Oskolat én a' tanú-
 lásért,
 Ezt értvén ne gunoly engem rith-
 musimért.
 Siketnek ket mesét nem fzo-
 kás mondani,
 Tótok is gyakorta azt szokták
 szólani,

Hogy

Hogy bolondnak kovács nem
 tud éfzt koholni,
 Irtam, a' mit irtam ha tudod ér-
 teni.

Nemzetes Benyiczki Péter,
 Szentelt Vitéz Versel
 Itten VégezöD-
 nek.

L 4

E 3

*Ez világ fiaitúl, intó
végső búcsúszása egy Ne-
mes Személynek.*

1.

OH ki meg élsz, s' törtül nem
féliz

Világ kényes magzattya,
Kinek villog, s' égen ragyog
Nap s' csillagok faklyaja,
Reám vigyázz, ne tétovázz
Mert az halál im lesben áll.
Világ javain kapván,
Utánnad olálkodván.

2.

En-is éltem s' törben estem,
Végre, de voltam kéizen,
Istent féltem a' mig éltem,
Fulem tartottam resen,

M.

240 -

Könyv:

245 - 248.

Cz.

